

DUMITRU ICHIM

Psaltirea apocrifă a dreptului Iov

© Dumitru Ichim

Editura EIKON

Cluj-Napoca, str. București nr. 3A

Redacția: tel. 0364-117252; 0728-084801; 0728-084802

e-mail: edituraeikon@yahoo.com

Difuzare: tel./fax 0364-117246; 0728-084803

e-mail: eikondifuzare@yahoo.com

web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS) – cod 132

ISBN 978-973-757-636-1

Editori: Valentin AJDER
Vasile George DÂNCU

Fotografii: Christine ICHIM

Grafică: Anci DAN

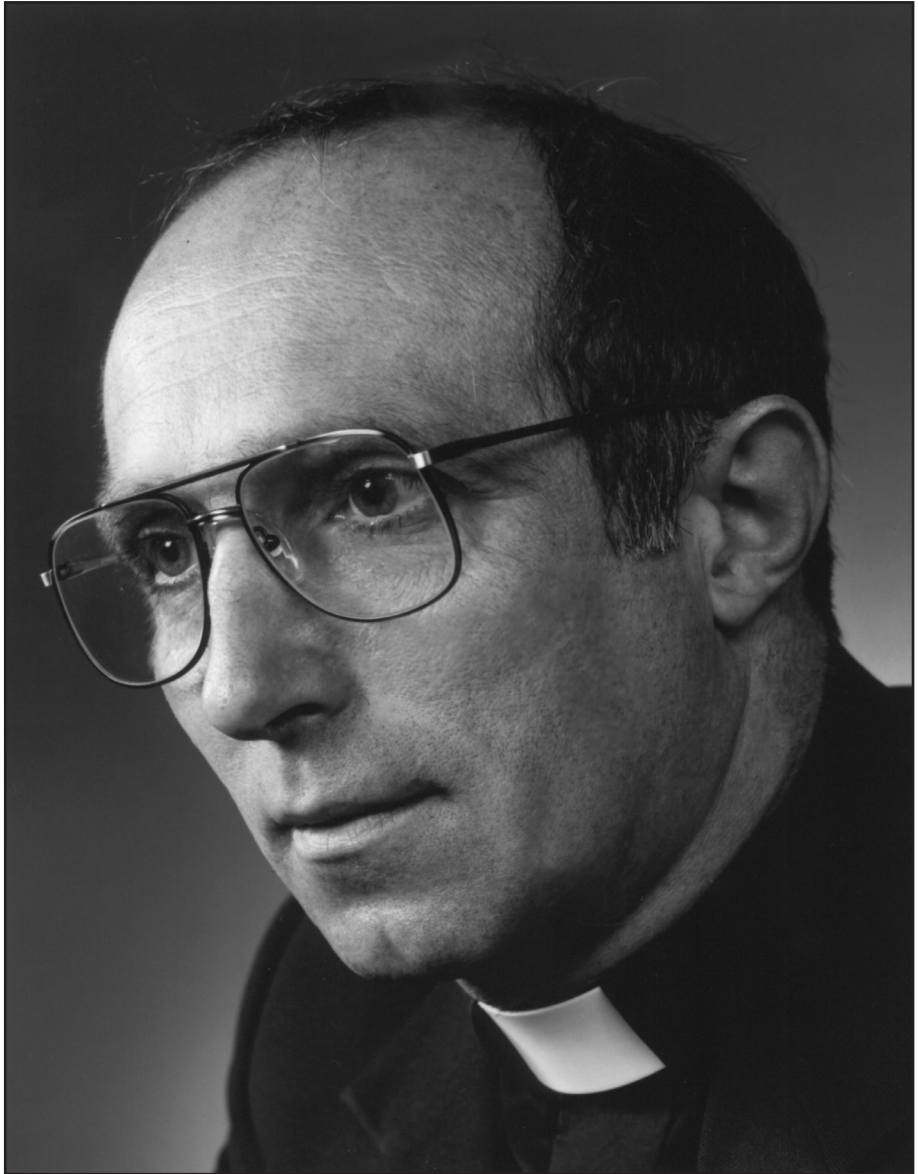
Tehnoredactare și copertă: Ioachim GHERMAN

DUMITRU ICHIM

PSALTIREA APOCRIFĂ A DREPTULUI IOV

Prefață de AUREL SASU

E I K O N
Cluj-Napoca, 2012

Cuprins

Cuvântul din cuvânt. Prefață de Aurel Sasu / 13

I. Psaltirea apocrifă a dreptului Iov / 15

Iov profetește despre omul suferinței / 17

Tâlhărind înfloritul luminii / 20

Sic transit gloria mundi / 24

La ce v-ajută moartea mea, răspunse Iov / 27

Spovedania lui Iov / 30

Balada lui Iov / 34

Psalmul 151 al lui Iov / 38

Iov – fratele Domnului / 41

Zidul plângerii / 43

Împrumutul de Iov / 47

Iov – prima denie / 49

Iov râvnește la ne-umbră / 51

Chiar inima l-a părăsit pe Iov / 53

Ispitirea lui Iov / 56

Visul lui Iov / 59
Dumnezeu respinge arderea de tot a lui Iov / 61
Prima zi la azil / 65
Rugul aprins al lui Iov / 66
Trecea morarul pe un drum cu Iov / 67
Ia-mi, Doamne, umbra, zise Iov / 68
Nevasta lui Iov / 69
Povestea lui Iov în oglindă / 70

II. Vinovat pentru aripi / 73

Baraba / 75
Vinovat pentru aripi / 78
Fagurul de miere / 79
Rugul aprins / 82
Apocrifa lui Augustin / 84
Ispășind vina soarelui / 88
Pre-izvodul / 90
A muri corect gramatical / 91
Nu-i ceasul... / 94
Înaripatele pietre / 96

Lecție de geografie / 97
La vamă / 98
Scara lui Iacob / 101
Când Dumnezeu a plâns pe un toiag / 103
Blagoveștenie / 105
Oprește-mi timpul, Doamne... / 107
Din vârful mării / 109
Geometrie neo-ichimiană / 111
Piatra Coloanei de Foc / 113
Piatra osului de timp / 118
Visiting Hours Are Now Over / 120
Globalizare / 122

III. Greierul din vatra lunii / 123

Ultima scrisoare Floricăi Bațu Ichim / 125
Început de trimestru / 128
Bilet / 129
Vecina bradului / 130
Rugăciunea melcului / 131
Azi noapte iarba te-a visat / 132

<i>Copăcească</i>	/ 133
<i>Amintiri din Atlantida</i>	/ 135
<i>Despre cireși numai bine, dar totuși</i>	/ 138
<i>Schitul din același dor</i>	/ 140
<i>Spovedania lui Flory</i>	/ 141
<i>E cineva la ușă</i>	/ 142
<i>Întoarce ceasul înapoi</i>	/ 143
<i>Păcat de moarte</i>	/ 145
<i>Ajută necredinței mele</i>	/ 146
<i>Autobiografie</i>	/ 147
<i>Pictorul de frescă</i>	/ 148
<i>La examen</i>	/ 150
<i>Poarta de lemn</i>	/ 151
<i>Fetița cu ștergarul la cruce</i>	/ 152
<i>Sfeșnic de nisip</i>	/ 154
<i>Sfeșnică pomenire</i>	/ 155
<i>De-a nepătrunsul</i>	/ 158
<i>Să dai stele de pomană</i>	/ 159
<i>Tăbliță de lut cu cuneiforme</i>	/ 161
<i>Înălțarea Domnului</i>	/ 163

Hieroglifa spicului / 165
După punct se-ncepe cu literă mare / 166
Toma, geamănul Coroanei de Spini / 168
Schimbarea la Față / 170
Pescuirea minunată / 172
Mă cunoștea neroditor smochinul / 174
Gnosă / 177
Ca Prutul / 179
Pomul lui Lazăr / 181
Cele zece fecioare / 183
La frângerea pâinii / 186

Cuvântul din cuvânt

Poezia lui Dumitru Ichim vine către noi dintr-un miez de noapte, ascuns lumii de lacătul tăcerii. De la jefuirea pomului din rai, până la trezirea în auzul slavei dumnezeiești, drumul lăuntric al omului a fost o lungă pribegie în nădejde și o deprindere cu răzvrătirea sufletului făcut primejdiei cetate. Nu e, totuși, în adâncul acestor lamentații psaltice, arghezianul gust otrăvit pentru prădarea piezișă a sfințeniei, ci fericita memorie culturală a iubirii, a comuniunii în duhul tainei și a nepătrunsului tâlhărit de presimțirea rădăcinii de lumină. Asceza inimii cântând și „ispita de zbor” însămânțată lutului din noi sunt cele două bolți nedespărțite ale începutului de beznă. Acel început pe care Iov îl invocă, în disperarea lui, ca mormânt al limanului de pace. Fără să știe că, într-o zi, mormântul acela va fi gol, că veșmintele trupului căzut se vor face albe ca zăpada, că pâinea gemetelor lui se va frânge ca semn al învierii și că întunericul zilei blestemată se va face lumină din lumină.

Psaltirea apocrifă a părintelui Dumitru Ichim este o tulburătoare pledoarie lirică pentru deschiderea omului spre desăvârșirea, veșnicia și deplinătatea asemănării lui cu Dumnezeu.

Prin „dezbrăcarea de trup”, prin „putrezirea rănilor”, cum spune Ioan Scărarul, și prin contemplarea Treimii revelate. Metaforic, îngenuncherea în cuvânt și râvna locuirii în propria iubire. Fiindcă istoria timpului este povestea restaurării ființei în grația voinței și a începutului divin. O tragic-inefabilă îngemănare de vise, căderi, aripi și eternități.

AUREL SASU

I. Psaltirea apocrifă a dreptului Iov

Iov profetește despre omul suferinței

*Mă doare precum lemnul
sub dinte de gealău,
iscoditorii care vin ca să mă vadă,
iubirii Tale când îi sar la sfadă
că ai simți plăcere
în bici pentru cel rău
și răzbunării Tale c-aș fi semnul.*

*Mă doare până în rărunchi,
că după fierea lor ce clocotește grabnic
îți pun în mână furcă și harapnic!*

*Cum mă luai odată pe genunchi
și mă săltai pe el zicând că-i șa,
Te-mbrățișam și Te pupam pe față;
să nu ne prindă mama în hârjoană,
mă mângâiai pe păr
făcându-mi semn: cuminte!*

*și Te duceai la locul Tău
ca zugrăvit dintotdeauna în icoană!*

*Preabunul meu Părinte,
de ce sunt răi și-ți mâzgălesc
iubirea Ta cu hula răzbunării?
I-auzi cum clevetesc
la colț de iarmaroc necazul meu?
Cu câtă poftă-n buzele betege
își sug chiștocul din cucuta urii:
„Nu-l iartă Dumnezeu
că numai fărdelege
avea pe mâini și-n cufere:
să sufere, să sufere!
Dreptății Lui – cu spurcăciuni și zoaie,
cotonogeste-l Savaoate și-l ogoaie
pedeapsă cu pedeapsă!”*

* * *

*Și dincolo de Marea Moartă
pe Iov cel Nou duceau la răstignire
de crunta-i blasfemie și cuvântu-i greu
că s-a numit pe sine Dumnezeu,
dar altfel, care pe toți iartă,
iubind pe oameni fără de măsură
și neștiind,
chiar și pe cruce, cum să facă
pe Dumnezeu să tacă,
îi îndesau buretele în gură,
până-n gâtlej
cu patimă și ură.*

Tâlbărind înfloritul luminii

*Când să fi fost grăitul:
să fie, să nu fie?
Luceafărul pe cer de
amară străvezime verde
(mai mult credinței – răsăritul lui!),
ducea la judecată,
ca de la Iov să afle –
miezul adevărului,
cum trebuie să fie pedepsit
Fiul Mărului
ce a-ncercat să-l fure
și nu a reușit.
„Tu, Fiul Mărului, să-mi spui
de ți-a fost gândul pădureț să fi tâlhar;
tot neamul ți-l cunosc, ce n-a fost rău la doagă...”
„Stai, Iov, îl întrerupse steaua,
eu când l-am prins
era-n vistierie
să-nvețe cum lumina mea se roagă*

că lui nu i s-a dat să știe.”
Și Iov continuă:
„Și nu i-ai dat abecedarul?”
„Cu mine și-a găsit beleaua,
că nici minciunii nu e bun tâlharul.”
„Sunt tânăr, zise mărul,
crede-mă Iov
că-ți spun tot adevărul;
trecut-au anii peste mine și iar trec,
iar ramul chiar de-i verde, îmi rămâne sec,
c-ascuns de psalm nu tinde-a iscodi,
ca-n străvezimi, luceafărul din undă
când nunții îi îngână lumina lui profundă.
Învață-mă cum să mă rog și iartă
că n-am cerșit, ci-am vrut să tâlhăresc
veriga tainei cum s-o înfloresc;
deși-s în toate tânăr
și-n duh de-a pururi teafăr.”
Din cer venită-n sprintenime stele
să afle de la înțeleptul Iov
limanul ultim din cuvânt,

*că mărul
nu mai avea acum un ram de-ntors;
tot spusul de luceafăr
din vârf de mugur era tors
și-n licărire
pe obraz luciferin de stea
o lacrimă se prelingea.
Iar Omul Suferinței – luminează în răspăr,
plângea de bucurie,
alături de luceafăr – colind cu flori de măr,
când cugetul în șovăire
nu îndrăznește să treacă de răscruce,
zâmbi spre amândoi
privind peste-al iubirii hău:
„Cum să vă spun
cumva balanța vorbei
să nu smintească-a rău,
dar cel mai mare furt
s-a întâmplat pe cruce.
De necrezut, acolo sus,
s-a cățărat tâlharul*

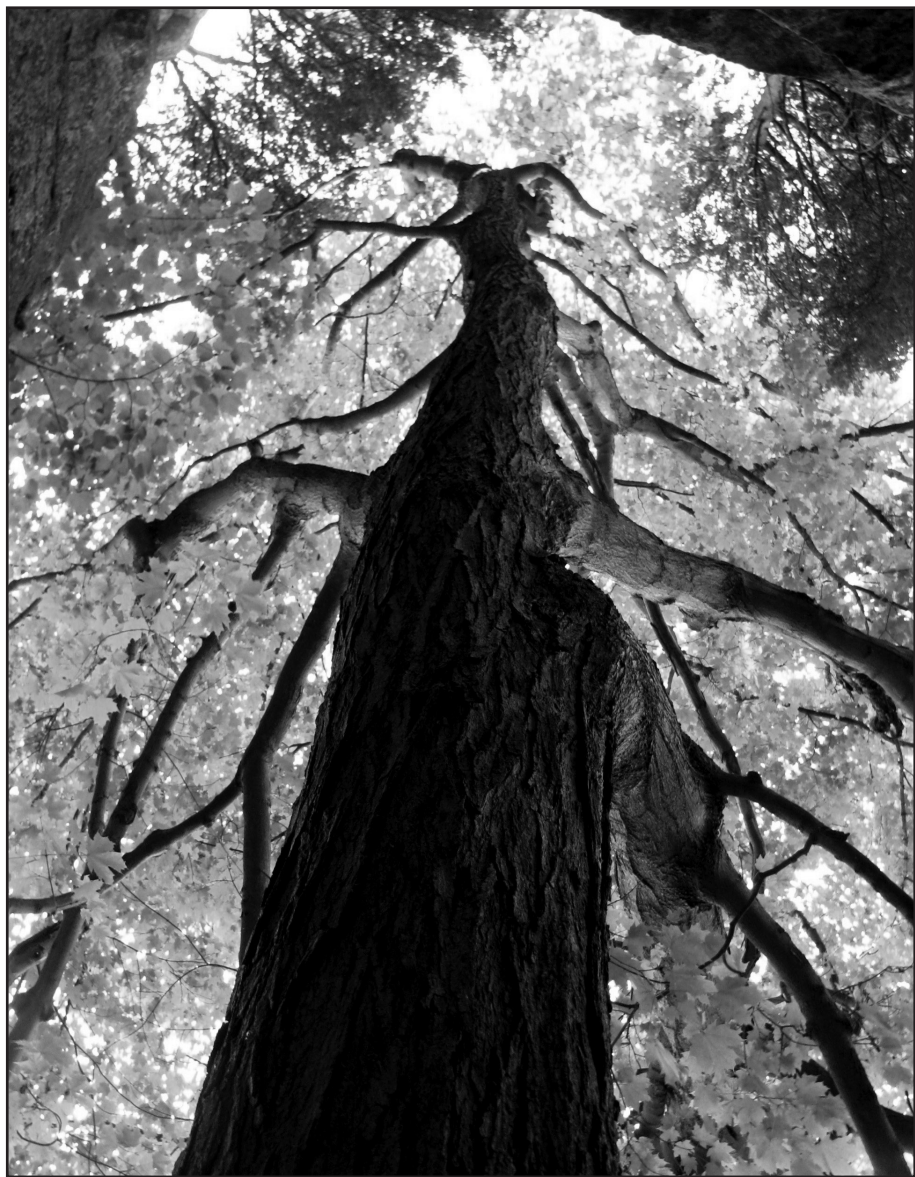
*chiar lângă Iisus
 pe cruce-n partea dreaptă,
 cum nici cel mai pervers din hoți
 n-ar fi-ndrăznit nebuna-i faptă,
 să păcălești, ba și pe-arhanghel,
 care păzea Grădina ceea
 cu strășnicie de avar,
 și-a reușit
 pe însuși Dumnezeu să prade
 furându-I cheia,
 și în plus –
 o binecuvântare din partea
 lui Iisus.
 Cum moartea groaznic își urla amarul:
 „Vai, mie,
 chiar pironit pe cruce, cu mâna Lui m-a jefuit
 Tâlharul!”*

Sic transit gloria mundi

*Așa răspunse Iov ortacilor să știe
că nu L-a supărat pre Domnul
nici cu un gând măcar de semeție:*

*„Nu din întorsătura vorbei mai de soi
și nici măcar din apele privirii
îl pescuiești pe om și breasla lui,
de-i schivnic sau muier, de-i venetic,
mișelnic sau făpturii bravul,
ce a mâncat și care i-e năravul,
pe om îl recunoști după gunoi,
precum salcâmul înflorit
după amurgul gustului de miere.
Vă place, nu vă place,
el este întru toate din tot ce vezi sub soare
și chip și-asemănare
gunoiului ce-l face.
Vrei să cunoști istoria?
Gunoaielor rămase*

*pleacă-ți genunchii
și cuvios le scurmă
mărețelor imperii ca să dai de urmă.”*

La ce v-ajută moartea mea, răspunse Iov

*Le crește în privire-ntărătura
și-n sânge fierea-și fierbe întărătul;
de după colțuri mă pândesc,
de strajă nopții, rând pe rând,
când ghiara, când copita,
când coarnele, când râțul.
Îl văd pe Iov că e beteag,
cu bube-n cap, pe suflet și pe piept.
Tu, Dumnezeu atotînțelept
și drag
aprinde-mi o lumină s-o ascult,
să înțeleg precum odinioară
de ce gâtlejul lor poștește-atât de mult
pe robul tău
din calea lor ca să dispară?
La ce le-ajută moartea mea,
pe năsalie mort?
Gândul ce-l port
nu-i de folos că platoșa-i prea grea;*

*vocala ce-o îmbrac
 prea strâmtă-i pentru ei și lungă,
 se-mpiedică-n stiharul ei când vor să-mpungă.
 La ce li-e bună moartea mea,
 sau zilele ce mi-or rămâne după moarte?
 Nici pe acelea nu pot ca să le poarte
 c-aripa lor,
 celui cu bătăture de jug,
 amarnică durere-i pentru șale.
 Vrei să mă-ntrebi ce-i deranjează?
 Sulul cărții Tale —
 că mi L-ai scris nu cu cerneală,
 ci-n slovă legământă-n fir de rază.
 În bunătatea Ta dumnezeiască
 iartă-i că nu o fac din rău,
 poate săracii nu știu să citească
 scrisul Tău.
 Împacă, Doamne, frica lor de Carte
 și potolește ura din rărunchii lor.
 N-am fost de când mă știu
 înfricoșat de moarte,*

*ci numai doar că nu de-ajuns de sus
iubirii Tale am știut să zbor.
Asigură-i că sulul cărții care mi-ai deschis
nu răzbunării pot să-l folosesc,
ci lacrimii când de amurg se uscă;
și niciodată n-o să-l murdăresc
cu spurcăciunea sângelui de muscă.*

Spovedania lui Iov

*Acum când se mijeste,
din verdele adânc, Pleiada,
suntem atât de singuri,
că-avem nevoie
unul de altul, amândoi;
Tu – apa, iar eu – scrisul tău a pește,
că pot ca să-ți șoptesc,
ca-ndrăgostiții între ei,
iubirea și livada.*

*Lumină ochilor Te am
de când Te știu, Lumino,
nu-Ți fie scârbă de gunoi
și vino
acum când se mijeste,
din verde albastrui, Pleiada.
Și-atât de singuri amândoi!
Aș îndrăzni, dar cum să chem?
Ca unda ce nu spune*

*nici lunii jocul vălurit,
 ci doar arată pe sub spus
 cu valul,
 iubitul meu Părinte.
 Iată,
 dincolo de cuvinte
 minunea albă, spre minune
 preacurată –
 a înflorit migdalul!
 Doar numai pentru noi
 neașteptat și pe ascuns;
 Hai, vino,
 nu-ți fie scârbă de gunoi!
 De când Te știu, Lumino,
 luminează ochilor și hram.
 Vezi, floarea tăinei cum ne-a tors
 pe-același ram!*

*Mi-au zis că fața Ți-ai întors
 și că-s uitat de Dumnezeu.
 Tu, Domnul meu și Dumnezeul meu!*

*Iubind, cum poți să te-ndoiști?
 Ca nuca – fașă după fașă
 jocul de-ascunselea ghioașă
 sărutul crucii spus în miez.
 Același ești,
 ascuns cum poți cădea schimbării?
 Nu-i blasfemie cei ce zic
 că m-ai fi dat uitării?
 Vrei să te-ascunzi
 dar ceru-i strâmt și nu Te-ascunde bine,
 și mai ales când slava Ți-o rășfață,
 nu poți scăpa de mine.
 Cum o să-Ți sar în brață,
 țipând de bucurie, ecou după ecou:
 „Te-am prins și nu-mi mai scapi
 din nou!
 De-acuma ești cu totu-al meu...!”*

*... și totuși, sincer să fiu, iată:
 Nu-mi place jocu-acesta, Tată.
 Nu-l mai vreau.*

*Să fie ultimul și-atât.
Cu amândouă brațele
am să Te țin de gât
îmbrățișat, cu ochii-nchiși tăcerii.
Doar inimile noastre-o să se-audă
cum bat
de frică și de dragoste, la fel,
ca Sfântul Duh – cu două aripi
și-același trup de porumbel.*

Balada lui Iov

*Din toate hergheliile
 ce-i dase Domnul,
 numai o gloabă de cal
 se rătăcise-n slobod,
 iar bietul Iov își alinta sălbătăciunea,
 din pofta lui halucinantă –
 Somnul.*
*„Spune-mi,
 îl întreba bătrânul singuratic,
 pe unde frunza ursitei
 fâșâie,
 nici noaptea asta nu ai întâlnit
 vreo hămesită
 haită de lupi
 pustia să ți-o sfâșie?”*
*Calul tăcea
 ca o nălucă mov
 și numai dureroasa șchiopătare
 pe prundiș*

*îi răspundea din trei în trei copite
 pe furiș:
 „Iov-Iov-Iov... Iov-Iov-Iov... Iov-Iov-Iov...”
 Din nou bătrânul, oropsitul,
 pustiul oblojindu-și peste noapte
 din locul de osândă,
 roșii ca macul – genele:
 „Am auzit hienele
 cu râs din tolba lor flămândă
 și am crezut că te-au găsit
 și dus la prânz de sărbătoare –
 fruptă aleasă din ostrov!”
 Răpciuga, tristă iarăși de refuz,
 se auzea în depărtare,
 din trei în trei copite răspunzând:
 „Iov-Iov-Iov... Iov-Iov-Iov... Iov-Iov-Iov...”
 Dar într-o noapte,
 prin ceață, Somnul n-a mai nălucit.
 Bătrânul –
 numai inimii vecin,
 se duse cerșetor spre dumerire,*

*dar inima uitase să mai bată
pe limba veselă din fire,
ca altădată,
și repeta acum de sub procov:
„Iov-Iov-Iov... Iov-Iov-Iov... Iov...Iov...Iov...”*

Psalmul 151 al lui Iov

*Sunt iarăși Iov, limbut cum este piua,
 Preamilostive – fără de gard livezii,
 de-aceea dis-de-dimineată,
 cum se crapă ziua,
 cuvintele mele spre Tine
 cu laudă saltă ca iezii.
 Iartă-mi și mielul fără de mamă
 care-l iubești că Te cheamă
 peltic
 și-Ți molfăie ciucurii
 de la stihare
 crezând că ești vreun soi ciudat de floare
 ce-l ia în brațe și îl iartă
 că e prostuț și-atât de mic.
 Sunt iarăși Iov, prea gureș, cerșetorul
 de stele – noaptea, ziua – de-a Ta rază;
 iartă-mi lihnitele-mi cuvinte,
 că behăitul lor mereu te deranjează.
 Dar ce să fac, Părinte?*

*Numai Tu mi-ai rămas izbăvire,
ne-nviforat liman e ochiul Tău,
iar când pe masă,
lângă merinde, pui
paharul plin de seară,
îți mulțămesc de toate ale zilei
și-n primul rând că m-ai ferit de rău.
Ajuns-am tuturora otreapă de ocară
și-și sug cu paiul îndelunga spurcăciune:
„Iată-l pe Iov,
gubav ca spicul cu tăciune!”
A mai rămas ceva necleветirii-n pânză
din tot ce-am fost,
până în miez de rânză;
a mai scăpat ceva mocirlei și otravei
și ochiului îngălbenit de fiere?
Livadă fără gard și adăpost,
doar către Tine caut mângâiere;
chiar umbrei mele am ajuns străin,
că bubele și rănilе-mi cunoști,
iar inima zvârlită undeva*

*mi-o știi cât mi-e de hârbă.
 Numai Tu mă săruți
 și nici măcar nu Ți-e scârbă
 spălându-le cu untdelemn și vin.*

*Trimite îngerul
 chilia să mi-o-nchidă,
 iar cheia în deșanț
 s-o zvârle în gunoaiele din șanț;
 că Iov a rupt cu dinții pe aspidă
 și n-a murit, că nu a terminat
 să-și spună mulțumirea
 întreagă către Domnul
 mai înainte ca să-l pască somnul.*

Iov – fratele Domnului

*Oare acesta să-mi fie ceasul?
 Și care mi-e paharul ce-o să-l beau?
 De azi noapte hiena
 îmi hă-hă-ie în față, în nas,
 și nimic din mine n-a mai rămas
 să nu-mi batjocorească:
 „Iată-l pe Iov
 ce s-a-ncrezut în Dumnezeu!
 De ce nu vine
 acum să-l mântuiască?”
 Smeritu-m-am foarte
 îmbrăcat în sac și cenușă
 și cu grumazul frânt;
 din rărunchi și străfundul inimii strig:
 „Părinte, nu mai pot,
 mă soarbe pustiul,
 și vârtutea din duh
 nici aceasta nu este cu mine;
 mi-e frică, mi-e foame,*

*mi-e sete, mi-e frig.
Învește ciolanele mele
cu pătura Ta de somn și pământ.
Facă-se voia Ta
chiar dincolo de moarte
că iubitu-Te-am foarte.”*

*Pe când se ruga
Iov
a văzut la răscruce
pe Fiul Omului
căzând prima oară sub cruce.
Închise ochii și, oftând, tot largul
se prăbuși alături, în genunchi,
apoi amândoi se ridicară
să-nalțe peste lume
catargul.*

Zidul plângerii

*Între a fi sau a nu fi
de ce mereu
ne-oprim la-ntrebare
și nu-ncercăm ca să-i sărim
și peste?
Doar numai Dumnezeu își spune
că este
Cel ce este,
dar noi suntem ce nu suntem,
că devenind ce nu suntem –
când am ajuns acolo,
e loc destul,
mereu pentru dincolo,
când nefința prinde gustul de a fi.*

*A fi sau a nu fi?
Cuvântul e șubred la coajă.
Același val nisipul ni-l frământă,
doar scrisu-i diferit pe plajă.*

Si totuși... și totuși... și totuși...
De unde se-aude strigarea:
„Thalassa, thalassa!
Unde ni-i steaua, unde ni-i casa?”
Ispitiți de a fi, pofticioși de-a nu fi –
nu-i să te iei la trântă
ca Iacob cu îngerii,
sau în negoț cu valul,
ci să ajungi la cel ce ești,
mai real ca realul –
Zidul Plângerii!
Și dincolo? Pe-acolo erau îngerii,
dar azi e Marea Moartă.

* * *

„Domnilor, ne spune ghidul, așteptați!
Acolo este Grădina,
dar Cineva încă se roagă!”

Un singur Om a mai rămas în noapte.

*Ce-o fi spunând? Și de ce
în șoapte,
de după Zidul Plângerii?
Oare nu cumva și Lui
îi tremură lumina?*

Împrumutul de Iov

*Mi s-a dărpănat fântâna
și toate pietrele mă dor,
dar ochiul – eternul limpede –
după ce spaimile lunii le-a strecurat,
Te așteaptă
cumpăna cu stea să-mi cobori
când vremea în mine se-noaptă.*

*Mi s-a sălbătăcit chiar și drumul
oprit printre tuleie, pir și buruiene.
Ieri a trecut Omul spre răstignire
și m-a privit pe îndelete:
„Mă iartă, Iov, c-am coborât de pe cruce,
dar nu de apă, ci de tine Mi-a fost sete.”*

*Și am simțit cum buzele-I uscate
mi-au înflorit pe-obrazul meu,
de pe sub gene lacrima-mi sorbind.*

*Cine-i Acesta ce îmi duce
în spate
pustiul meu ca pe-un catarg târziu?*

*Fără să-mi dea răspuns,
cu spinii mei, împrumutați, pe cap –
urcă din nou pe cruce.*

Iov – prima denie

*„Cred că-n zadar încerc să Te mai strig
să mă dezlegi de Iov.*

*Ce oare n-am cercat
să-l spurc la gând cu îndoială,
dar mi se pare
că mi l-ai pus momeală
hiclean întinsă pe cârlig.”*

*Așa sporovăia cu sine însuși,
lucefărul cu-adâncul scufundat.*

*„Chiar eu pe multe
jocul de-a fi ne-firii l-am ales
sperând să Te țintesc
răzbunător prin spatele de ceas.
Ce aş putea să-i mai răpesc
când numai Tu i-ai mai rămas?
Oh, știu ce vrei!
Când crâncen mă strivești lângă pârliaz,*

*încerci prin Iov ca să mă frângi
unde-s mai tare în cerbice,
cu-această râmă, târătoare;
în mațe, creier și grumaz
afurisenie...”*

*„Răbdare, Sabaot îi zice,
acesta-i doar un început și prag,
jocul de-acum sporește-n rămășag,
cu Iov la prima denie.*

*Încalte,
nu te grăbi,
că vin și celelalte.”*

Iov râvnește la ne-umbră

*Între lumină și umbră
sunt eu
părerea de rău din târziu.
De ce
nu pot fi străveziu,
să fii numai Tu
de o parte și alta
așa cum mi-aș meni ca să fiu
răsărit și apoi din nou răsărit
în loc de apus.*

*Pe Fiul Tău unde l-au dus?
Numai prin umbra mea
putea ca să treacă
lumina ce-a scăpat la răstignit.
Oare e, oare nu-i
sens în umbra-mi ce-ai tors?
Fiul Tău
capul a-ntors*

*când din umbra mea l-a strigat,
din rărunchi și rădăcină,
Floarea Soarelui:*

*„Ascunde-Te în umbra lui Iov
cum Te-ai ascuns pe Tabor
cu umbra luminii-n Lumină.”*

Chiar inima l-a părăsit pe Iov

*Pe la târziul livezii,
Iov, după durerosul cutreier,
de căldura amiezii
aproape ucis,
își găsi inima
la capăt de drum,
la uitare de vis.*

*Dormea.
Păzită de un greier.*

*În afară de ea,
Iov nu mai avea
pe nime
și și-o recunosc
după ecoul de ape
despletit ca-n scoică,
din limpezime în limpezime,
din abis în abis,*

*genune pe brâncă
oglindindu-se.*

*Nu îndrăzneă s-o trezească,
dar, în străvezimea adâncă,
unde-ațipește unda-n străverde rotund,
cineva-i lăsase-un bilet
cu literă vie pe prund:
„Te-am căutat și nu erai acasă.
Te iubesc și revin.”
Dumnezeu, cu-n peștișor de argint,
adâncul inimii lui Iov,
pe unde părea mai pelin,
îl semnasă.*

Ispitirea lui Iov

„Zici, dincolo de mine, peste, e
 vreo altă devenire?
 Prea dulce-ar fi eresul
 sfârșind această tânguie
 și suferințelor – alesul.
 Crezi tu că peste iazul altei lumi
 o să mă-nalț a trestie?”

Satan lui Iov – în înger luminat –
 îi șușotea că trestie de-ar fi
 (neam de papirus),
 înțelepciunea lumii i-ar spori
 pe sulul altei vieți înfășurat.
 „După atâta-mpotmolire
 în veac, nămol și baltă,
 o nouă viață n-ar fi mai înaltă?
 Bolind după himericul liman
 și zbuciumări,
 din rău în tot mai rău,

*ce zici, să stai cu Dumnezeuul tău
la sfat de trestie șoptit?”
îi repetă și mai ascuns Satan.*

*Alături, Fiul Omului
tăcea
privind la Iov, dar sufletu-I amar
îl adia
cu-alt gând pe îndelete:
„Sărmane Iov,
în vârful de trestie – burete!
Poți tu să mă săruți cu fiere?”
Și cu durere
își șterse fața, uda:
„Chiar primul ucenic al meu
se clatină ispitei
de-a se-nălța
acolo unde n-a ajuns
sărutul să-și termine Iuda?”*

*Și Iov, privind în jos
la îngerul cu tivul de iacint,
îi observă pe sub veșmânt copita
spoită cu argint.*

*Alături Fiul Omului
tăcea..*

Visul lui Iov

*Și se făcea
că Fiul Omului
s-a oprit în fața
păcătosului Iov
și mi-a grăit:
„De ce te-ai îmbrăcat
cu cactusul greșit?
Haina se poartă
cu spinii-n afară,
că nu-s inimii țineri.
Numai Fiul Omului
o va purta ca tine
la ceasul cucutei de Vineri,
cu țepii inverși, de prigoană.”*

*Simțeam
necunoscutul înflorit
de vișin alb în răsărituri line...
Iar ultima vorbă mi-a spus*

*privind spre coroană:
„Așa se poartă,
dar să știi –
e numai pentru Mine.”*

...și-a dispărut Iisus.

Dumnezeu respinge arderea de tot a lui Iov

*Adevărata ardere de tot
nu-i boul ars din corn până-n copită
cum cere steaua
canoanelor și herbul,
ci inima de poți ca să o prinzi
pe piscul care-l știe numai cerbul.*

*„Rămas-am, zise Iov,
doar piele, os și cântec,
dar inima ieri sară
prin psalmul spart s-a-ntors;
din milă oare sau descântec?
Cum se uita la mine
cu-april de căprioară!”*

*„Hai, îndrăznește,
ora e anume
ca să-i ridici rățezul, eu socot
că, spre ieșirea ta din lume,*

*numai pe mine poți să mă aduci
lui Savaot
ca ardere de tot.”*

*Și împreună lemnele cărară
spre-altarul de jertfire holocaustă,
iar când fu gata
s-o junghie pe sub grumaz și coastă,
de braț îl prinse
arhanghelul, iscat dintr-un răstimp pustiu,
cu grai amar ca verdele de nuci:
„Cum îndrăznești lui Dumnezeu s-aduci
o inimă ce n-a-nvățat să zboare?
Sau bănuiești ceva de vreun pariu
din vreun ecou zălud?”*

*S-a-ntunecat privirea celui rigă peste Uz:
„E-un neînțeles sucit prins de auz?
Domnul a dat, de ce n-a vrut să ieie?”
Iar inima-i răspunse: „Știi, și-n
răscrucea cu amnarul scăpăratei clipe*

poate să fie-o cheie!
Gustă lumina – simt odrăslind aripe
pe umeri
și-or înflori ca timpul alb de vișin!
Ce-i arderea de tot?
Cenușă e? Zici: fum?
O, nicidecum! O, nicidecum!
E doar atunci
când poți îmbrățișa pe Savaot,
sorbindu-I limpezime limpezimii
și să-L cuprinzi nu-n două brațe omenеști,
ci-n șase vâlvătăi de-aripe,
ca heruvimii
când zbor în jurul Lui
ca ardere de tot.”

Prima zi la azil

*Vecinul de pat la azil
tăcuse ascuns după perdea
până spre seară,
apoi, din senin, cu o voce slabă,
șovăind mă întreabă:
„Mai ai vreun copac pe afară?
(Nu-ți fie graiul împins să răspundă,
necunoscutule domn.)
Aici copacii de-afară se vând
până la ultima frunză
pe împrumuturi albe de somn.*

*Numai noi am rămas
ce stăpânii lumii nu știu
că suntem, cu steme nescrise,
cei mai liberi copaci
pe malul acesta pustiu.
Pentru somn mai așteaptă...Și taci
până-n ultimul strop de târziu.”*

Rugul aprins al lui Iov

*Stinge-mă, Stăpâne,
nu mă lăsa de tot ca să mor,
ca să ard,
chiar dacă spinii mei spre coroană
Te dor.*

*Puișorii cuvintelor Tale,
din locul ascuns al cuibului meu,
numai de trei ori au văzut
soarele.*

*Stinge-mă, Doamne,
nu mă lăsa de tot ca să mor,
ci doar ca să ard,
până la primul lor zbor.*

Trecea morarul pe un drum cu Iov

*Cu părul alb de făină,
oprește-te, morarule!
Puțină zăbavă
și culege-mi
fiecare boabă de grâu
din pleavă,
din paie rupte cu copita, toiagul,
din risipiri de neghină;
oprește-te și umpleți desagul.
Nu știi cu El că am să fiu la Cină?
După frământul greu,
în două inima lui Iov va frânge
zicând: „Acesta este Trupul meu!”*

Ia-mi, Doamne, umbra, zise Iov

*Chiar și pământul
a început să-mi huiduiască umbra
și spune că
degeaba îl întunecă.
Poate că are dreptate.
Ori de câte ori o îmbrac,
simt că mi-a rămas mică
pe la subțiori și în spate.
Doamne,
nu de pământ mi-e frică
și nici de moarte,
da-mi pare rău
că umbra-i de la Tine
și e aproape nouă –
cineva ar putea s-o mai poarte.*

Nevasta lui Iov

*Întâi l-au părăsit dușmanii.
Apoi prietenii.
Ultimul dintre cei trei
parcă șovăia.
Să fi fost remușcare? Istov?
Părerea de rău l-o fi-nvins?
„Așteaptă-mă!” țipă femeia,
răgușită,
zăbavnicului ins.
Apoi către Iov:
„Ți-am repetat de o mie de ori;
ce mi-a rămas de spus e atât:
De piciorul Dumnezeului tău
leagă-ți streangul de gât,
spânzurat, visătorule,
ca un diamant.”
Apoi bărbătește, cu mâna în șold,
îl chemă șuierând
pe amant.*

Povestea lui Iov în oglindă

*Ispititorul îndrăzni să-I treacă pragul
 și pentru sufletul lui Iov
 lui Dumnezeu propuse, ca plăsmuit spre zăpis,
 rămășagul.*
*Se știe de taifasul scurt și ce-a urmat,
 dar ce nu știm și nici Ispititorul
 nici până astăzi n-a avut habar
 că lutăria unde Iov fusese îngropat
 ajunsese moștenire,
 din neam în neam unui olar.*
*Și, printre oale, ocarine și ulcele
 și lebăda ulciorului de nard,
 din albă prohodire și din psalm durut
 olarul,
 pipăind zvâcnitul de lumină,
 a meșterit din lut potirul
 pe care Iisus l-a folosit la Cină.*
Șoptire, glas sau vreun eres părelnic?
Olarul,

*între vis după istov,
pe raft a auzit potirul
spunând povestea celui ce fusese Iov
ulciorului cu smaltul feciorelnic.*

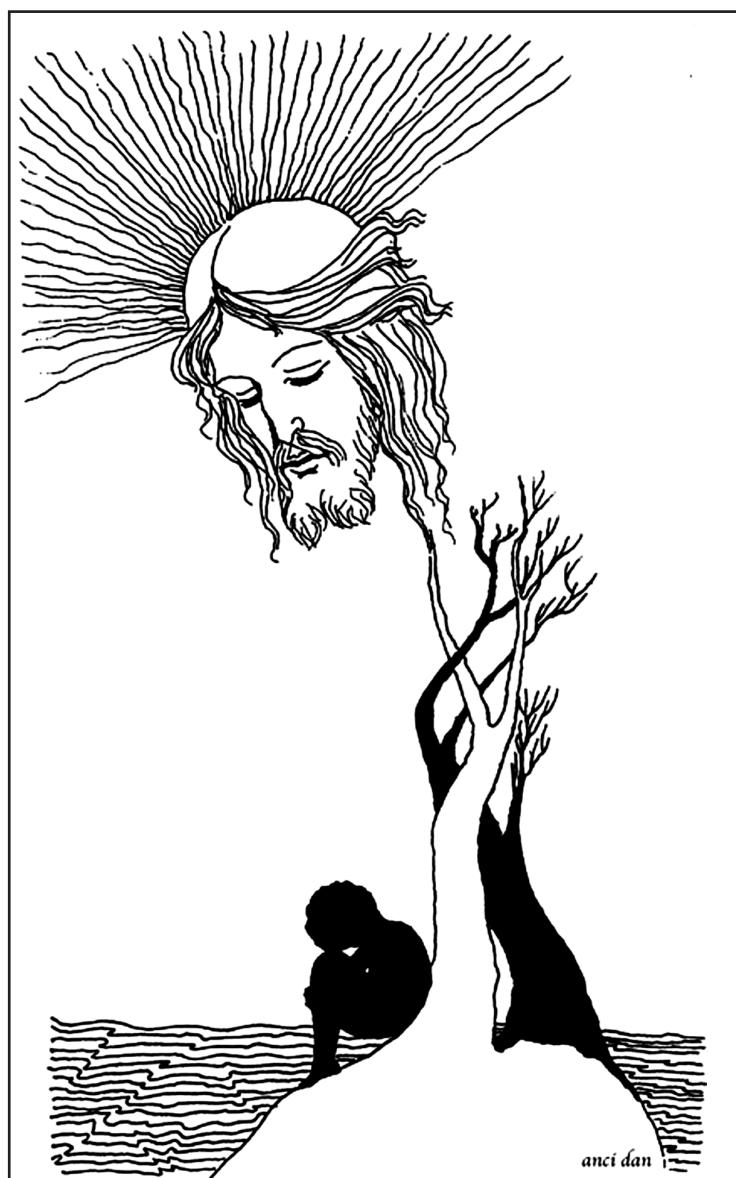
*„...eu am văzut
ce nici Satana nu avea pe fusul
cunoaşterii,
cum inima-mi va fi aleasă
nu numai iesle Naşterii,
ci că va fi mireasă
lui Iisus.*

*De fiecare dată
când suferinţa îmi şuşotea pe roată*

*şi lacrima şi lutul,
gândeam la Cina de Lumină –*

*potirul care fuse lutul meu
abia suflat de spuze
chiar însuşi Dumnezeu o să-l sărute
pe buze.*

II. Vinovat pentru aripi

Baraba

*„Eu să-I duc viața Altui mai departe?
Nevinovat L-am cunoscut și fără hibă.
Oare nu-s El, născut de la iertare,
când fără condamnare
prin moartea Lui trăiesc pe după moarte?*

*Zău, nu știu cum stă treaba!”
Vorbea de unul singur,
pornit la vânătoreala lui Iuda,
Baraba.*

*„De mâna mea nu scapă,
chiar cârtiță de-ar încerca ascunsul
de zece ori sub groapă”
și, înjurând pe trădător,
țipa nebun că el este Iisus,
când orice frunză sânge lunii e,
țipând isteric ca muierea în harang,
când s-a holbat în sus,*

*la capătul de funie
iată-l pe Iuda!
balang-balang în ştreang,
cu limba scoasă din bocanc scălâmb –
fruct nefirescului copac
cu cornul răsucit cum e blestemul strâmb.*

*Şi Baraba cu mâna pe prăsea:
„Cum de-ai scăpat de mine, hienă şi căţea,
laşule,
unde ți-e punga – pungaşule?
Aşa te-a-nvăţat Belzebutul,
vicleanul,
tătuca?”
Şi, răguşit, Baraba zvârli cu toată ciuda
iataganul
tăindu-i funia din zbor
lui Iuda.*

*Ce a urmat citim la Sfântul Luca
în Fapte*

*că Iuda a căzut și s-a spart
ca putregaiiele,
risipindu-și pe ogor
măruntaiele.*

*De Baraba nu se mai spune nimic
în Fapte.*

*Stătea-ngenuncheat la pământ –
mușcându-și pumnii în disperare.*

*Era pe la amiaza cea mare
când soarele lumina și-a frânt
și peste-ntreaga lume
s-a făcut întuneric fără de noapte.*

Vinovat pentru aripi

*Macul
îl ceartă pe fluture:
„Oprește-ți petalele!
Nu te juca prea mult
cu ispita de zbor
de-a lungul clipei
înflorind creanga sau tina.
S-ar putea să te scuture.
Și eu ca tine am fost,
dar din greșeală-am atins
lumina
cu vârful aripei.”*

Fagurul de miere

„Iisus le-a zis: Veniți să prânziți. Și nici unul din ucenici nu îndrăznește să-L întrebe : Cine ești Tu?, știind că este Domnul.”
(Ioan 21,12)

*Și noi, fecioare,
dar prin aripi cu îngerii-n rudenii,
am așteptat pe Mirele la denii,
nu cu ulcioare,
ci pentru Înviere
I-am pregătit un fagure de miere.*

*Cât am lucrat la el,
cu aripa-n stihiră flămândă pentru zbor!*

*Plecaser de la nuntă
și chiar și de la Cina
ținută-n foișor.*

*Murise. Dar mormântul era gol.
 Pustie și livada
 și nici măcar frânturi de-ecou: Marie!
 Prin trestii se zărea Tiberiada.
 Afară de pescari – pustie.
 Și totuși unde valul
 de-a timpul nostru dăscălind limanul
 ne aștepta cu brațele deschise
 Galileanul
 ca un cireș ce peste noapte
 înflorise.*

*„Suntem fecioare simple, neroditoare-n poame,
 și ne-am gândit
 cu mintea-ne săracă
 în duhul de albină,
 după trei zile-n groapă, Ți-o fi foame.
 Noi Ți-am adus un fagur de lumină.”*

*Privirea Lui era ca o prisacă
 din plinul lunii ispitind gutui –*

*petală sau aripă limpezind?
Iar către noi zâmbind
a tainic semn
l-a împărțit între pescarii Lui,
și lor, și nouă – binecuvântare.*

*Apoi
se-ntoarse către noi:
„Eu voi păstra doar lumânarea
din zestrea voastră de albină,
când pentru Judecata de Apoi
chema-voi lumea ca să ia lumină.”*

Rugul aprins

*După ce Iosif și Nicodim
Îl coborâră de pe cruce
(așa cum este scris în icoană),
cu grijă desprinseră de pe frunte
însângerata coroană,
cu frică și milă ca nu cumva
vreun spin să-l mai înțepe în plus.
„Dați-mi-o mie”, Maria a spus.*

*Din fiecare ac de lemn –
sânge și untdelemn
și flăcări albe de sare!*

*Biata coroană, la rândul ei, plângea
suspînându-și iertare
de la Preasfânta Maică a celui mort.*

„Dați-mi coroana Lui

*cu spinii toți pe inimă s-o port,
dincolo de ispitele somnului.”*

*„Dar nu se poate”,
ripostă amarnic îngerul,
„că ea au nu i-a fost tot chinul răstignirii?”*

*„Iartă și tu, îngere,
chiar și pe pocăitul ghimpe de
lacrimă limpede
din rug de luceafăr aprins în poiană.”*

*Se zice că de-atunci trandafirii
numai pentru Maica Domnului
aprinsul rug
a doua oară-i înfloresc – icoana
așa cum trebuia ca să fi fost
pe fruntea lui de împărat –
coroana.*

Apocrifa lui Augustin

*Povestea colbăită ne-a parvenit meschin,
că un copil ar fi săpat o groapă
ca-n ea să mute marea
cu pumnii plini de apă.
Așa, după ureche,
ne cântă Augustin.
Dar spusu-i frânt de sens pe jumătate.
Pe țărmul cela nu trecură mulți,
ci numai Omul cu plete răsfrate,
însă desculț,
și-aceasta multora le scapă –
era chiar Omul ce a mers pe apă,
și pruncului i-a spus că-I Apa Vieții.*

*Acesta a-nceput să sape
în urma Lui, ce-o-ntipări piciorul,
și din adâncul gropii
tămăduind spovada în minune
ca șoapta lunii se rosti*

izvorul.
 Și într-o clipă,
 (lasă pe raft Scriptura!)
 întreaga mare, val cu val,
 se-nghesuia îngenunchind către copil
 ca urmelor din pumnii lui
 să ia măsura,
 iar el, zâmbind întâmpinării,
 ducea din groapa lui
 cu împrumut din urma de lumină
 lăsată cândva mării.

A dat din cap prea înțeleptul,
 neînțelegând nici marea, nici pe țânc,
 apoi, umflându-și pieptul:
 Jocul e joc, chiar dacă pare-adânc!

Numai în cer,
 în joc cu pescărușii,
 copilul e strigat de Păzitor:
 Lasă-l în pace, el e teolog,

*vino cu mine,
repede, te rog,
(nu spune de aceasta nimănui!)
și pe aici sunt urme de la mersul Lui.
Deschide palmele
și-urmează-mă în zbor!*

Ispășind vina soarelui

*De ce n-am moștenit de la soare
ca zestre —
aripi, ca el — deschise ferestre —,
ca să-l zburăm undă cu undă?
Lumina rotundă,
rotundă lumină,
crudă genunii din noi
sporind limpezimi, transparente,
cum ne-am ales doar cu zdrențe?
Și, mai presus de toate — refuzului sferic —
ne-visul ca umbră,
lipsa — ce pasul ne lunecă
pe furiș și ne-ntunecă
jumătatea noastră de ulcioare
cu vinul amar de-ntuneric?
De ce-am pierdut prin școli, seminarii,
anii arzând fără milă,
când nimeni n-a fost să ne-nvețe*

*limba luminii
și-ascunsul de cheie de sub clorofilă?*

*... și totuși, nici cirta și nici iota n-o știe,
că vina lui doar noi i-o ispășim
tăcând, pedeapsa umbre-i târâim,
că dacă umbra nu i-am duce,
precum o cruce
în spinare,
credeți c-ar mai putea să fie soare?*

Pre-izvodul

„Cum poate norul cătrănit de negru
 să ningă-atât de pur, de alb,
 ca nici un fulg să nu dea greș
 tăcerii neiertat de albă,
 zbor alb – sfială de cireș –,
 cum poate norul cătrănit de negru?”
 „Zău că nu știu și nici nu am habar.
 Poate cum eu frământ
 rodirea negrului pământ,
 pân' ce-aluatul de făină
 cuvântu-l umple de lumină.
 Zău că nu știu și nici nu am habar.
 Sunt doar un biet brutar!”

A muri corect gramatical

*Născut am fost la timpul imperfect
 și nimic
 nu a rămas în mine
 (măcar un tril de borangic)
 să nu se vândă,
 în afară de
 propria mea neștiută osândă,
 ca un vid
 ca să păzească alt vid
 pentru care va trebui să fiu împușcat
 plătind pentru taxa de zid.
 De ce nu ne naștem cu zidul în noi?
 Ar fi perfect simplu.
 Sau oare n-am găsi undeva
 să-l împrumutăm
 și apoi,
 după trecerea vămii,
 să-l dăm înapoi?*

*Dar aceasta e mai greu de spus
când perfectul tău
cu îndoiala din altu-i compus.*

*Nici să murim nu știm
după reguli de-adevăratelea,
ci pe dos, de-a-ndărătelea,
deși cu moartea ne spălăm
în fiecare dimineată,
pentru fiecare rid –
o lacrimă.
Și totuși cădem la ultimul examen.
Dar unde-i greșeala?
Noi stăm cu spatele la zid
și nu invers.
Ce oare melcul ne-a-nvățat
o viață-ntreagă
predându-ne spirala?
Să mori cu zidu-n față,
măcar o singură dată – corectul,*

*că niciodată
n-o să-ți mai vină timpul
mai mult ca perfectul.*

Nu-i ceasul...

„Ce o fi vrut să spună
ciocârlia
de a căzut fulgerată din cer?”
a întrebat floarea soarelui –
Ioan, ucenicul iubit.
Arde aerul
că spicele grâului
de foc și-au îndoit
vârful de ceară.
Nici un drum, nici măcar o cărare
nu sare
din lan către moară.
Ucenicii tac.
La fel și Iisus.
Ioan întreabă din nou:
„Ce o fi vrut să spună
ciocârlia?”
Ce a spus...
Învățătorul

*își odihnește zvâcnetul inimii
pe profeția
neînțeleasă a rănilor de mac.
Cu mâna răspunde
la salutul plecatelor spice.
Întors spre Ioan,
numai cu ochii îi zice:
(Cum ar putea îndrăznirea cu glasul?)
„Nu-i încă timpul. N-a sosit ceasul!”*

Înaripatele pietre

*„Zi pietrelor din cale să se prefacă-n pâine”
insinuă Ispititorul.
Iisus zâmbi spre ele,
trezindu-le din somnul greu,
și le schimbă în păsări.
„Nu doar cu pâine
omul se hrănește,
ci-n primul rând din zborul
când piatra-și înflorește
aripile pierdute
din nou spre Dumnezeu.”*

Lecție de geografie

*Când s-a întors
Învățătorul, din scrisul la tablă,
s-a îngrozit văzând cum școlarul
îi mângălise globul pământesc
cu linii paralele,
meridiane și gratii.
Rămas fără cuvânt,
l-a lăsat repetent
în clasa întâi de pământ.*

La vamă

- *Sunt cetățeanul
celui mai trist amurg...*
- *Și ce declari
că aduci în valiză?*
- *Haine vechi
să mă schimbe în port.*
- *În pașaport
fotografia are ochii-nchiși.*
- *E-adevărat am fost și mort
când aveam chef
de-o liniște curată.*
- *Și pentru viză –
o floare rotundă, presată?
Dom'le,
te rog, fii serios,
ce ai de spus?*
- *Nimic.*

*Sunt cetățeanul
celui mai trist apus,
iar pentru dric,
vă mulțumesc frumos!*

Scara lui Iacob

*„Aruncă-n foc și rigla și echerul,
 răstit se oțărî către Esau,
 și toate turmele îți dau,
 dar lasă-mi fără îndreptare scara
 ce mă unea cu cerul,
 așa cum visul o văzu – spirală.
 Hulpav,
 mănâncă tot ce-a mai rămas în oală,
 nu-ți vreau nici dreptul de întâi născut
 să-l pui la rămășag,
 nici tolba ta cu aur și harțag,
 ci lasă-mi ce-am visat cu împrumut.
 Spirală –
 vârtej al minții –
 tu infinit ce-nșeli chiar propriu-ți cerc,
 de câte ori cu îngerii încerc
 aceleași trepte ale scării
 să mă deschid în chip asemănării,*

*dar cercul scapă cercului în cerc
mereu
în loc de plus mă scad din Dumnezeu,
și-n loc de lipsă,
lumina treptelor de scară,
cu timpul în eclipsă,
m-adapă din lumina cea fără de seară.
M-ați îndreptat destul și tu Esau și Euclid
să meșteresc inel pe nicovală,
dar numai Tu ești scară și spirală.
De Te-am cuprins – genunea o deschid,
și totuși tare-s singur la poarta lui Bethel,
de parcă-s vulturul rotindu-se pe cer
pe scara Ta cu îngeri, zbor declinat de-a cercul,
fără compas, fără de riglă și fără de echer.”*

Când Dumnezeu a plâns pe un toiag

*N-au fost nici harfe să îngâne merii,
ci numai piatră pe piatră,
cuiburi de piatră sub grindă de piatră
a viespe de
slovă scufundându-se-n lespede
până-n rărunchii tăcerii.
Nici fluier n-au fost și nici tâmpine
când Simeon a venit să-L întâmpine.
Totul de piatră. Cremene mută.
A-ngenuncheat Bătrânul în cuvânt
ca văluritul lunii pe vioară –
acum luminează și-apoi iarăși tărie:
„Marie
și Pururea Fecioară,
așteptărilor mele-mprumută
Pruncul tău și-al Duhului Sfânt...!”
N-au fost nici goarne, nici tâmpine
când Simeon a venit să-L întâmpine,
ci doar alături piatra încerca străluminii*

*amestecul de sânge cu-al sfintelor ape
spre cristal limpezind negrăit axion,
pe când Bătrânul își strângea în pleoape
povara de lumină a lacrimii, cu greu,
așa cum pe ascuns
o plânse însuși Dumnezeu
pe lemnul de toiag al lui Aaron.*

Blagoveștenie

*Ca la-nceput de lumi
 fusese Duhul și aripa
 cum noi i-am scris-o a columb sau pescăruș,
 genuni chemând genunea spre albuș.
 Era ningai de veacuri, dar nenăscută clipa
 când fără soare se făcuse seară.
 În Nazaret, la o fecioară,
 trimis a fost într-aripatul spirit,
 dar nu avea în mână, din rai sau din amiază,
 nici crin și nici narcise,
 c-atunci când o văzuse
 el însuși înflorise
 în loc de aripi vechi – petale noi de rază.
 ..și cum va fi, pe rând i-a spus
 că ea va naște pe Iisus.
 Ca la-nceput de lumi,
 lumina pe lumină-o s-o umbrească
 și va rodi din Duhul Sfânt.
 Abia la-ntoarcere ținea,*

*în loc de crin,
potirul clipei de pământ
de la Fecioară,
grăbit în zborul nazarin,
din el să-mpărtășească
pe Dumnezeu întâia oară.*

Oprește-mi timpul, Doamne...

*Chiar necerut m-ai covârșit cu timpul,
de darul Tău spinarea se apleacă.
De ce ai fost atât de milostiv cu mine,
Te-ntreb a câta oară,
că lemnul meu ciudat
nu-i bun nici pentru schit de toacă,
nici de vioară,
nici lumii ca să-i fiu bărdacă.
Cu craii stau alături
în noaptea sfântă-a Nașterii,
și îngerul cu degetul m-arată:
„Ce caută în Betleem copacul
cunoașterii?”
Apoi șoptește la urechea altcui
c-așa perversă-i seva
că voi distruge neamul omenesc
prin Eva;
iar mai apoi prin saltu-i
o să ajung, precum povestea duce,*

*să mă cioplească fiului tău,
Marie,
lemn de cunoaștere, de cruce.
Oare așa să fie?
Colindul meu cu iz golgotic
nu aș putea să-l săr?
Oprește-mă la poartă, Doamne,
cât timp mi-e fiecare creangă
o ceată îngerească
a florilor de măr.
Oprește-mi timpul, nici să-mi bănui rodul
ce ar putea către păcat să-ntindă
peste prăpăstii podul;
lasă-mă șoapta rostită de măr –
crudă și sfântă și albă colindă.*

Din vârful mării

*Parcă mi-e dor din nou să fiu școlar
și să întreb la orele de geografie:*

*„Dacă pământul e rotund
atunci oceanele
cum ar putea să fie?”*

*Și oare întrebarea
chiar ochiul nu-l încurcă
văzând corabia, ce vine către noi,
cum valurile mării
încet, încet le urcă?*

*Oare ne-nșeală largul
zgârcit când ne oferă,
la început, numai catargul?*

Eu nu Te-ntreb ca alții:

*„Unde ești, Doamne? Și de unde?”
Ca nimănui mi-s mările rotunde,
oricare lege căzându-mi repetentă;
vezi, Tu – aici,*

*în vârful de ocean –
inima Ta – vecină –
o simt ca o tangentă
cum mă atinge cu arcușul nunții.*

*Veniți la mine, sunt nebunul care
am învățat să-i smulg lui Dumnezeu
din rădăcină
munții!*

Geometrie neo-ichimiană

*Chiar geometria
a început să mă doară
de când mă las sorbit
genunilor din stele
că, dacă două drepte paralele
s-or întâlni cândva la infinit,
înseamnă că acesta deja s-a-mbolnăvit
și între cele două
așteaptă ca să moară.*

Piatra Coloanei de Foc

*Focul din vatră ne aruncă pereților
lăcomire albă de umbră, joc și scriptură.
Iarba necuratului lângă potirele desenate
după lumina de mână și noaptea de tipar.*

*Nălucile heleșteului – dezbrăcare de punte;
Încă puțin și ora va cădea târziului fructă
și fărădelegea și seama se tropăie
treaptă
cu
treaptă,
ogiva întâia și vama a doua, dar cine-mi va trece
de-a lungul de umbră,
de-a lungul de foc?*

*Să cânte de-acum vegetalu-n crispă de rocă;
Măria Sa Domnul sfârși geografia de lacrimi
și fruntea și-o pleacă de-a timpul spre lutul de oală.
(..... va fi din nou roata? Care olar va desprinde*

*sigiliul de iarbă
spre fire-ar să fie lumină?.....)*

*Bea din lup și din fecioară!
Ulciorul cândva fusese schivnic prin pădurile moldave;
iar de cauți înțelesuri fie-ți stelele ușoare
ca și umbrele de vultur, să ajungi către obârșii
unde Mirele te-așteaptă timpul lui să-ți împrumute,
moartea lui să-ți împrumute,
trupul lui să-ți împrumute.*

*Dacă ne cunoaștem umbra de ce nu și focul din vatră
povestindu-ne cenușă
când prin sălcii, când prin aer?
Judecat să-mi fie mersul
după flacăra de-atunci
multe-n una-nchipuite pentru frunza-nscrisă-n tei;
că, deși erau în frică, doar pescarul – altor mări
a plecat ca să destaine taina tot mereu a taină,
focul coborându-și frunza din Copacul Pogorârii.*

*Tot mereu spre alte treceri, tot mereu ne-dor spre umbre
ce la rândul lor sunt ore
din acel ce-și poartă umbra prin luminile mărunte.
Și de-a pururi... și de-a pururi....
niciodată... niciodată?
Timpul crud, oh, totuși mușcă
mărul cercului, dar mugur
a-nflorit din salcie.*

*Cunoscuți – înainte de veac – în blestemul de-a nu ne
cunoaște...*

*Nu-i nimeni să-i bat în poartă? Unde e cugetătorul,
prea iscoditorul eonului acesta? Unde-i sunt porțile?
...că tot ce afirm pe sub piatră se face-ntrebare
pe drumul lăuntric de sare,
curgându-ne dusul spre crucea
înfiptă în patru izvoare.*

Toți au plecat. ...și-n fața mea – numai pietrele!

*Focul în vatră ne toarce a umbră. Ai cui suntem pereții?
Zidarul ne-a lăsat însemnele și, vai, cum ne cheamă
semnele!*

*Ce-ar fi să ne însemnăm cu ele spre zidirea de Ană?
Furtul ar fi ca o jertfă de noi pentru noi,
jertfă de cântec și ardere de tot,
dar totuși
e-nainte de solstițiul gustat euharistic
când sunt aduse toate pentru toate
și Pasărea e-n chipul limbilor de foc,
când pentru-nvrednicire ne rugăm
cu toate pădurile ce stau mărturie copilului ce-am fost,
cu toate iazurile fiitoare de-a chipuri din unul în altul,
cu toate îndoielile până la floarea-de-colț.*

*Glasul apelor strigă ecouri de foc pentru ziua întâia
a celor trei nopți și același soare,
a celor trei zile gemând după singura Noapte
născând Răsăritul.
Salcie și tei, apă și foc – auricularele scrieri*

*pe unde ne bate în poartă
inima la toate morțile noastre.*

*Ale cui ne sunt morțile? Ziua Întâi ne știe
răcoritorul legământ de flăcări, creangă de busuioc
și-acele miresme din odaia bunicilor înserate sub grindă.
Iar și mai sus e ziua-a opta – cuibul rândunelelor
dintre spițele carului mortuar –
pecetea lutului nostru din piatra
Coloanei de Foc.*

Piatra osului de timp

*Fiul omului
profetește peste aceste oase de timp
cum fiul muntelui proorocește primăvara
când spusul nu e măgură de timp,
dar nici rostirea de crai nou peste cuvânt.*

*De la un apus la altul,
e numai răsărit.
De la un răsărit la altul,
e numai soare.
De la un soare la alt soare –
sămânța ghindei din bucoavnă.*

*Au uitat oamenii de cum să trăiască
sulimenindu-și frica din umbra de frică.*

*Mărire Ție soare, mărire Tie!
Crudul fiord mi-l zbați prin inimă și gând:
dedesubtului tău – genunea genunilor*

*se cunună cu alte genuni.
Prin soare, soarele le străbate,
țesându-le adâncului, somnului...
tot mai transparente-n străvezimi
osului primar din lumină.*

*Cu firea din vin și din grâu,
ating visul din stropul de rouă
și soarele, zâmbind
în locul meu, repetă profețind –
deasupra osului de timp –
cuvintele ce le-am uitat din lumină.*

Visiting Hours Are Now Over

*Ieri, lângă patul meu
s-a oprit o fereastră:
„E frumos afară”, zise în cele din urmă.
„Știu”, i-am răspuns;
Apoi ne-am privit unul pe altul
furați de orice cuvânt
de care să ne prindem.
„Dacă pot să te ajut cu ceva,
dă-mi un telefon” și a plecat
așezându-mi perna mai bine.
Apoi au venit două uși.
Una era îmbrăcată în alb și alta în negru:
„Am venit să te luăm acasă”
zise cea îmbrăcată în alb. „Afară e soare.
Livada de cireși a înflorit...”
„Am venit să te luăm acasă”
zise și cea îmbrăcată în negru.
„Afară e lună plină
de parcă ar fi ziuă. ...Arțarii roșii, galbeni...*

și apele în murmur din pravilă rostesc.”
Sora intră în cameră zâmbind
și tot zâmbind îmi invită ușile afară:
„S-a terminat ora ... E târziu...”
Rămas singur,
aud doar pantofii vizitatorilor plecând:
tic-tac... tic-tac... tic-tac... tic-tac...
Unde a stat fereastra e o pânză de giulgiu pe geam.
În locul ușilor – două scaune goale.
Numai ceasul s-a îndrăgostit de uși și-mi repetă:
„A-fă-ră-e...a-fă-ră-e...a-fă-ră-e...”

Globalizare

*Deasupra mormântului au zidit o biserică,
 deasupra bisericii au zidit o sinagogă,
 deasupra sinagogii au zidit o moschee,
 deasupra moscheii au construit un spital,
 deasupra spitalului au construit un zid,
 deasupra zidului au construit o șosea.
 Apoi, cetatea a făcut zidului cartiere:
 cartierul creștin, evreiesc și musulman,
 cartierul de limbi clasice – cartierul latin și
 cartierul grecesc,
 cartierul de nații – cartierul armean, românesc, rusesc etc.
 Epidemia de ziduri continuă
 și toată populația globului a intrat în panică
 răspândindu-se vestea
 că, de fapt, mormântul era gol.*

III. Greierul din vatra lunii

Ultima scrisoare Floricăi Bațu Ichim

Dacă acel greier prior nu ți-ar fi atras atenția că steaua de nuntă ți-a căzut în păr, poate că am fi mers încă împreună, mână în mână, până la munții tăcerilor albe care ne așteptau înveșmântați cu toate cerurile de sărbătoare!

Dar nu am mai ajuns, pentru că tu te-ai oprit și, fără ca să înțeleg de ce, i-ai vorbit pe limba lui greierească, arătând spre mine și spre munții care ieșiseră în fața timpului așteptându-ne. „Ce ți-a zis, Flory, greierul din vatra lunii de ai șovăit să-i răspunzi pe graiul nostru și-i făceai semn cu degetul la gură să nu mai spună la nimeni?” Dintr-o dată, privirile tale jucăuș s-au luminat: „Vrei să încerci și tu coroana? Zi: «da»!” Apoi mi-ai spus: „Ține-mi creanga cuvintelor mele până mă voi întoarce de acolo.” „Dar unde vrei să mergi fără de mine?”, am întrebat. „Nu spune la nimeni”, mi-a șoptit și în fața ei am văzut pasărea albastră, zburătoarea demultului, când cerul nu odrăslise nici un fel de alună de luceafăr, pasărea albastră care-și avea cuibul sub streășina de papură și stuf a Sfântului Arhanghel Gavriil.

M-am uitat la cuvintele ei, pentru prima dată atât de aproape, și am zâmbit. Erau aceleași. Ca niște boabe de rouă încremenite

pe firul de mătăanii. „Într-o zi, o să te învăț și pe tine cuvintele mele. Uite, acesta este «a» — începutul, alef și alfa, de aceea este verde ca ochiul de înger; iar acesta stânjeniu, ca sperla de luceafăr ars de dor, este din casa și neamul lui «a fost». Adeseori îl vezi, când coboară oile pe dungă de clopot, că se odihnește pe prispa lui «odată». Deasupra lui «odată» e scara ce duce în podul bunicilor, cu lacrele pline de cărți colorate și gutuie. Nu râde de «ca». E un pisoi mic cu mustățile încă pline de laptele lunii, dar teme-te, dragul meu, de «niciodată». Să nu cumva să stai sub el vreodată pentru că umbra lui miroase a noapte și blestem. Noroc că mai există iarnă, că altfel toată lumea ar fi zăvorâtă sub umbra lui ca de frunză de nuc, umbră de bahnă plină de stihiiile blestemului verde. Dar nu te speria, dragul meu, pentru că «niciodată» nu poate să-ți facă nici un rău, pentru că e pe aceeași ață cu «a», iar «a» este prima literă din care Dumnezeu l-a zidit pe om.” „Flory”, am zis, privind încă fascinat la rozariul cuvintelor tale, „înseamnă că... a fost odată ca niciodată... Abia acum înțeleg stihul tău în care îți ascundeai cuvintele ca într-un castel de nucă.” „Ți-am spus să nu vorbești”, am auzit o voce de sus, „niciodată despre cuvintele mele!” Și, în momentul acela, cuvintele s-au rupt de pe șirag și au început să se rostogolească precum bolovanii de pământ peste mine... niciodată

nu fost odată...unde ești „a”?... odată nu a fost niciodată... a fost niciodată odată... Și tu erai parcă pe o punte și puntea era legată de două stele și parcă ai zis: „Lasă cuvintele și vino, vino, după mine. «A» este la mine și vom face un porumbar de cuvinte și vom înfia toate păsările și avem grâu fiert să le dăm de mâncare până vor crește de mărimea lui «aleluia».” Când am privit din nou, puntea dispăruse și greierul alb a tras perdeaua de la prima stea cu care se începe noaptea lui „a fost odată ca niciodată...”

Început de trimestru

*Nu fi îngrijorat, a trebuit să plec,
 chiar dacă timpul era-n frunzar sărac.
 Într-o cămăruță rece,
 flica de liliac,
 tremurând, ținea în mână
 un gherghef și un ac
 și era singură și plângea :
 „Nu știu cum se scrie rădăcina
 și nici culorilor din icoană
 cum să le amestec lumina.
 Tare sunt singură și orfană!”
 Nu fi trist, o să viu,
 nu ai teamă;
 trebuie întâi să-i fiu mamă
 și-o să stau, să-o-nvăț ca să scrie,
 măcar trimestrul acesta — liliachiu.*

Bilet

*Când vei găsi aceste cuvinte,
eu voi fi departe,
dincolo de viață și moarte,
dincolo de crin, dincolo de nea.
Cheia, de data aceasta,
am ascuns-o sub stea.
Ca să nu te sperii de plecarea mea,
lângă oleandru – niște șoapte
dintr-o poveste pretinsă,
iar pentru frica de noapte
ți-am lăsat la fereastră
gutuia lunii aprinsă.*

Vecina bradului

*S-a făcut târziu în toate
și în mugur și în poate.
Numărul perfect și sferic
de ce iscă întuneric?
Dacă-i noapte, noapte fie,
chiar și frunza e târzie.
De așa singurătate,
inima la ce porți bate,
meșterind scripturi de pește,
ce mai vrea, ce mai cerșește?
Sensul lumii cine-nnodu-l
când și steaua și-a tras podul?
Timp de scuturat cocorii,
noaptea își mănâncă zorii,
iară tu, lumineă lină,
te-ai făcut cu-n brad vecină.*

Rugăciunea melcului

*De-acum,
să nu mai râzi niciodată de melc,
omule, plin de orgoliu!
De când i-au îngropat nevasta,
casa și-a vopsit-o în doliu
și la vecernii slujite de tei
duce în spate toate-amintirile ei.
Din când în când, cu început de priveghi
îngenunchează
ca o literă din manuscrisele vechi
și-aprinzând de la lună o rază,
în poarta schitului de sub fragă
ridică amândouă mâinile către cer
și se roagă.
Rugăciunea lui curge peste amine:
„Doamne, ajut-o la drum
și să-ajungă acasă cu bine!”*

Azi noapte iarba te-a visat

*Drum de literă săracă
te-a răpit după prisacă
unde-i scris cu chihlimbar
ziua morii-n calendar.
Amăgire? Sărbătoare?
Nunta-i toarsă pe ulcioare.
După cerbul alb te-ai dus...
De ce-ai ascultat de fus?
Dacă-a fost, sau n-a fost, dacă...
Zice-se că la prisacă,
unde greieri rod din rază,
noaptea iarba te visează.*

Copăcească

Săracii!

*Ați auzit ce mi-au spus copacii
când aurul în dinți li-l tot încearcă toamna?
„De când venit-a Doamna
și între noi făcutu-i-ați culcușă,
la miezul nopții vine să ne bată-n ușă;
sau când ți-e ceasul plin și ți-e mai drag
e pusă pe harțag,
că frunza, vorba, chiar și creanga ne-o sucește
și ne învață ca să ne purtăm
complet necopăcește;
bunăoară,
de ce ne-ascundem lemnul de vioară,
de ce nu amurgim a vină,
de ce ne proțăpim în rădăcină
și nu zburăm a stemă peste păișul ierbii
cum brazii își învață seara cerbii
când toamna-n frunză verdele și-a stâns?
Apoi se pune pe plâns,*

*că noi cu toată regala copăcime
nu știm cum s-o-mpăcăm: „Ce fel de rime,
o-ntrebăm, să-ți meșterească pinul, moșul tei,
sau poftă ți-e din plosca lunii ca să bei?”
Și-atunci se mohorăște ca un prunc, anume
și-n cor ne pune să chemăm un nume.
Ascultă tu, de înțelege ceva,
așa cum zici „titaniu”.
— „O, numele nu-i straniu
și nu-i ciudat de fel;
e numele pe care i l-am scris
în aurul rotund de pe inel.”*

Amintiri din Atlantida

*Parcă ieri, parcă nicicând,
am văzut un cerb zburând.*

*– Taci mușcatei din fereste
începutul de poveste.*

*Parc-a fost nicicând, ba ieri
niște fagi ne-au fost năieri.*

*– Taci, că apa se întoarce
unde luna-n fir se toarce.*

Parc-a fost, dar când a fost?

Pe-atunci toate aveau rost.

*– Nu mai spune că te-aude
și cu vin o să te ude.*

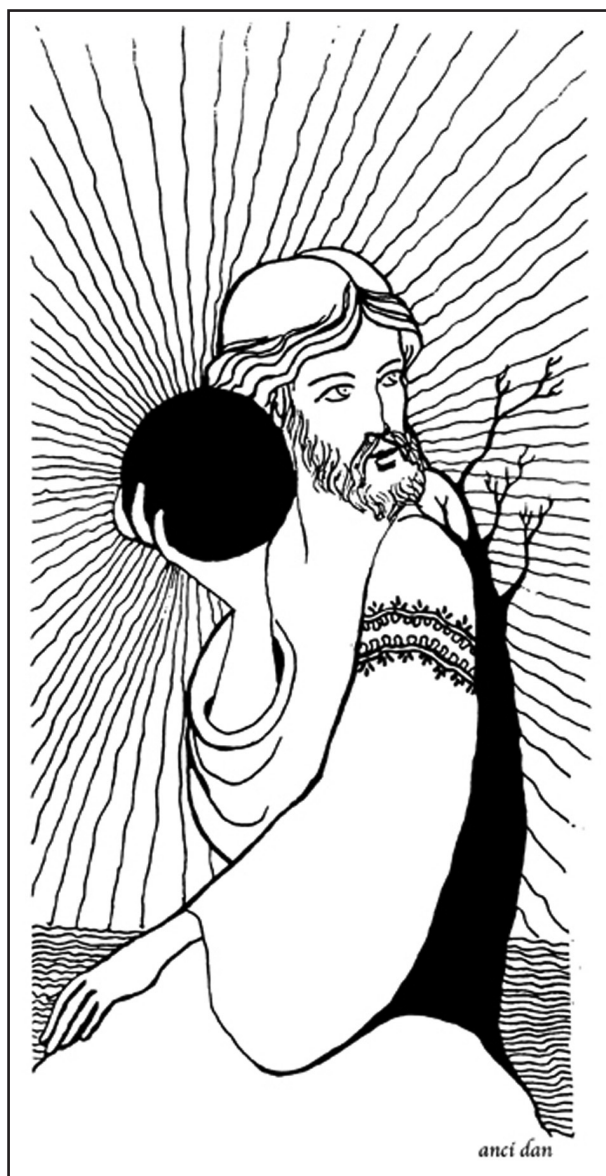
Că a fost? Ba... fost-a. Ba?

– De ce te-ai jucat c-o stea?

*Smulgeai zile din petale
ce se scriu pe cruci, pe oale.*

Oare chiar să știi n-ai vrut?

*Tot ce-i sigur e-un părut;
Harta noastră-a Atlantidei?
Tot ce-avem – pilda omidei!*

Despre cireși numai de bine, dar totuși

„Așa este și iubirea noastră!”
Stăteam amândoi în fața cireșului înflorit.
„Cred că l-a jefuit pe Dumnezeu
(am zis eu)
când s-a născut în Betleem.”
— „Nu spune asta, e păcat!
Au nu ți-e frică de blestem?”
Și-n fața lui ne-am sărutat.

* * *

Azi noapte-n vis parcă-mi spuneai:
— „Nu fi gelos, că nu-i nimic a greș;
e doar un cireș!”
— „O fi, n-o fi... (răspuns-am eu pe față)
Când el te ține-n brață
și, înainte să te culce,
ți-anină-n creangă steaua cea mai dulce
găsită-n rugă cu diamantul rar

*și te-nvește cu frunzarul lin,
cu patimă, suspin după suspin,
și tu îmi spui că n-ai habar?”
De-a fost un vis, sau m-a mințit vreun val,
cireșul încă mi-i rival.*

Schitul din același dor

*După ce s-au împlinit scripturile,
se pogorâră de sub pisc și de pe la vad
pădurile
și ți-au adus crucea
amirosind a ger și tămâie de brad.
Trei zile apoi au trecut
și-n cele din urmă
iată că vin și ficele ierbii.
– „Pe unde-ați umblat, mironosițelor sfinte,
(le-ai întrebat)
de veniți cu felinar târzielnic de rouă?”
– „Tot rătăcit-am după greier
poteca pădurencelor albine,
din ceară de apus – o candelă nouă;
și-apoi tot el ne-a zăbovit
înțeleptirea să le-o bea din sfatul lor
cum să-și ridice schitul din același dor
aicia lângă tine.”*

Spovedania lui Flory

*Am săvârșit păcatul cel de moarte,
dar nu îndeajuns ca să fiu moartă;
să facem pace și mă iartă,
iar jurământul meu de adevăr
fie-mi făclia;
n-am rezistat ispitei
de a mușca din măr
să văd măcar o dată-n viață
cum ar putea să guste
veșnicia.*

E cineva la ușă

*Că nu e nici liniște;
parcă-i culoarea de stânjen.
De-ar fi singurătate,
ar veni la ușă și ar bate.
Dar nu-i. O cunosc. Are gustul amar.
Oare ce-ar putea să însemne
când ți se pare
că în dumbrava inimii auzi
prin frunzele uscate
pașii tăietorului de lemne?*

Întoarce ceasul înapoi

*E toamnă
 lasă timpul spre galben ca să treacă,
 povestea să-nsereze-n amărui,
 te-am căutat și-aseară în prisacă
 să văd ce frunze colorate-o să-mi mai spui.
 Am tras la poartă muzica lui Grieg,
 dar parcă-n urmă, printre scrisul de pelin,
 am auzit ceva ca un suspin:
 „Dă drumul ceasului-napoi
 că iarăși mi-este frig.”
 Și m-am uitat la înger,
 ce-ți stă, în partea dreaptă, lângă umăr
 precum caisu-n mai când luminează:
 „Crezi că a fost ea ce-a suspinat din număr
 că n-are-n vatră nici măcar o rază?”
 Oricine o fi fost,
 norocu-i prisosise din amnar,
 c-a ațâțat în fiecare frunză*

*cu cremenea de stea grăunța de văpaie,
tăcerile de foc dintr-un arțar
că până și-astăzi ard până la cer
în pălălaie!*

Păcat de moarte

*Mă aşteptam să te strecori în port
fără permis – pe blat –
şi nici măcar biletul de transport,
dar nu credeam c-ajunsă-n larg
să bei dintr-un luceafăr pe furiş,
fără muştrări,
şi liniştită chiar, s-adormi apoi
sub semnul crucii din catarg.*

Ajută necredinței mele

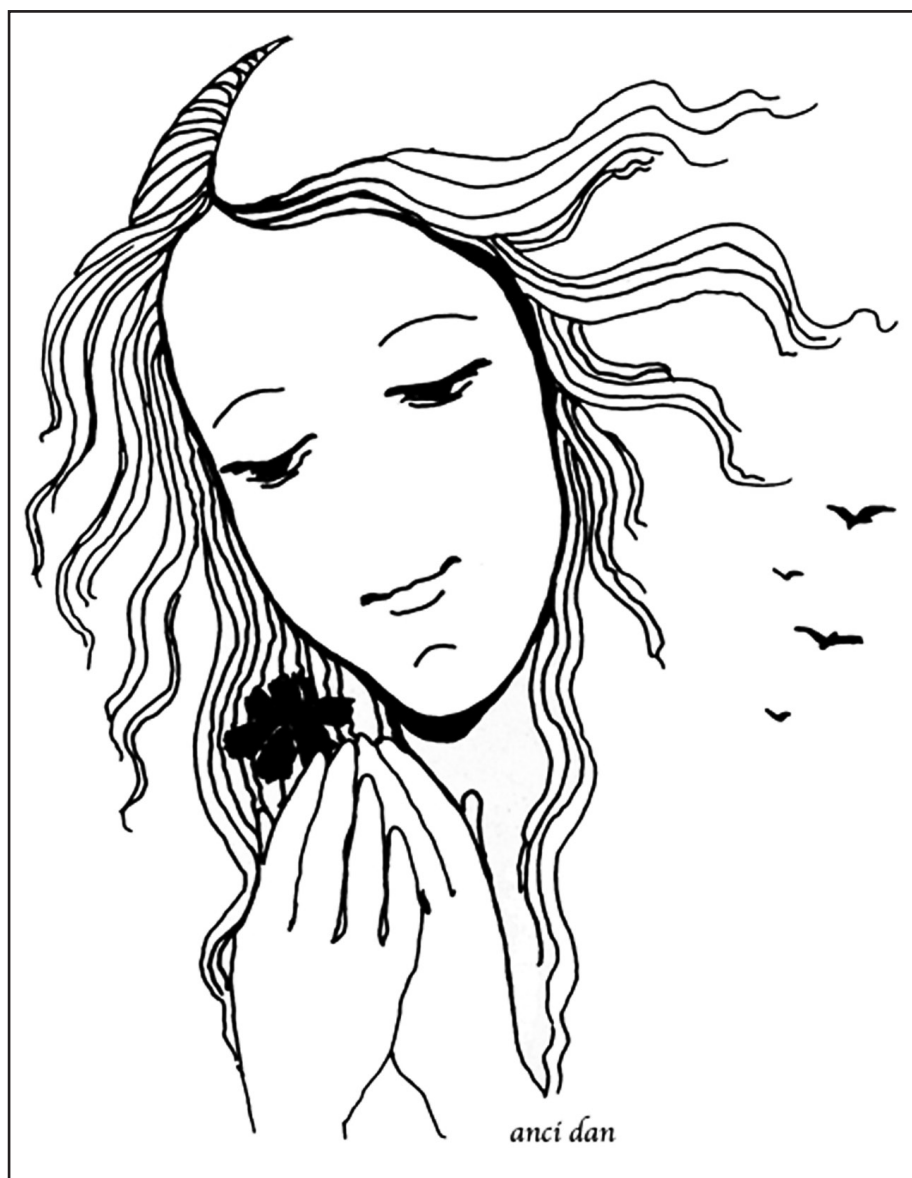
— Crezi tu?
— Cred, Doamne, ajută necredinței mele
și, dacă poți,
să nu mă mai pândească
nici iarba și nici steaua,
chiar peste florile-mi de gheață
ce vor să Te cunoască,
trage la noapte, când mă rog,
ca pe-un amin — perdeaua.

Autobiografie

*Eu n-am murit.
Numai cei de la masa timpului
pot flămânzi de timp și chiar muri.
Un cântec nu știe să moară;
el poate ațipi anotimpului,
dar e trezit din nou de vioară.*

Pictorul de frescă

*Ca să nu ating ulciorul
pentru Cina de Taină,
îmi este teamă chiar să mai scriu
Cuvântului pe lângă.
Iată-mă precum Lazăr
înfașurat în pustiu.
În fața mea s-a oprit Iisus
și-a început să plângă.*

La examen

*Nu învățaseși lecția aceasta.
Pe malul mării, sub un cer de sare,
valurile,
ca la examen, îți scriau pe nisip
aceeași și aceeași întrebare.
Aș fi vrut să-ți suflu răspunsul,
dar sub cerul de sare, pe plaja pustie,
cu degetul la gură mă oprea,
dând din cap, o făclie.*

Poarta de lemn

*Din vârful stâncii,
păreau un pin coarnele cerbului.
Și era în vremea aceea
cu un râu citindu-ți toată ziua a treia
până când ți s-au întunecat
toate pădurile verbului.
„O să te duc dincolo,
că-ți știu cărarea ce pe sub literă duce”,
îți zise cerbul alb
care-n mijlocul coarnelor aprinse,
avea, în loc de făclie,
o cruce.
„Nu te grăbi”, răspunse îngerul tău,
parcă niciodată atât de calm:
„Lasă-l pe el afară și să nu uiți deschisă
poarta de lemn a primului psalm!”*

Fetița cu ștergarul la cruce

*Credeam că măcar păsărilor
o să le pese
și vor tăcea la răscruce
văzând în fața punților albe
fetița cu ștergarul la cruce.
Credeam că poate izvorul
murmurul vesel n-o să-l mai lunece
de-a „cinele”, de-a „oarele”.
Credeam că soarele
măcar o parte o să se-ntunece,
cel puțin în fața mălinului –
visătorului rostitor de ectenie –
amirosind a denie.
Dar numai îngerul s-a oprit,
fără să mă mustre cu vreo întrebare,
și a luat în brațe
pe fetița cu ștergarul la cruce*

*și amândoi au dispărut pe puntea
ce duce
pe deasupra de Vinere Mare.*

Sfeșnic de nisip

*Și acum își amintește marea
de nisipul acesta de țărm
în care înfigi lumânarea.
Cum s-au împăcat valurile
în acest dreptunghi cu boabe târzii,
unde se aprind deopotrivă orele
și pentru morți și pentru vii.
Ai grijă când atingi nisipul acesta
cu lumânarea,
fă-o încet ca zborul de albină,
că de numele lui cules cu lumină
și-acum își amintește marea.*

Sfeșnică pomenire

*Primăvara, oamenii,
cu privirea mohorului,
ca niște hultani uriași în zarea opacă,
scormonesc nu doar pământul,
ci chiar dorul lui
de sfeșnică pomenire
în prisacă.
Ascund boabele
în străfundurile brazdei
ca pietricelele în albia râului
și nimănui nu-i șoptesc vedenia
grâului
de la prisaca învecinată cu denia.
Dar tu, când vei ajunge la țintirimul
grâului,
mergi încet pe lângă brâul lui,
ignoră fâlșăirea aripilor de mac:
„pe-aici nu se trece”*

și urcă tot mai sus,
până la schitul zidit de culbece,
la schitul de os cu turlă vărgată
și inel cu
taina de negru și alb scrisă-n căpriori.
Nu bate în poartă, copile,
că-i Vinere Mare
și melcul
postește cu noapte amară trei zile
apoi o să-nvie
în fiecare mână c-o făclie.
Abia atunci întreabă-l
de noima neșesută în chilim
și el în țințirim
de mână te-o lua:
„Vezi, tot ogorul e gol,
ca și mormântul meu
cu apele negre-nghețate,
doar numai un spic a rămas
sub îndoielile mâncate de vânt,

*e spicul care a dus în spate
împrumutul de cruce
al Omului Cuvânt.”*

De-a nepătrunsul

*Te-am căutat după fiecare cifră.
Așa mi-ai spus că e jocul
de-a nepătrunsul.
După fiecare număr
putea să-ți fie ascunsul,
după fiecare salcie
ce-avea părul ca tine
răsfirat ca o noapte pe umăr,
sau ascunzișul să treacă-n
basm început de mesteacăn.
Cine știe, poate după cuvântul tău
te-ai ascuns,
că, atunci când am ajuns,
piatra era dată în lături
și cuvântul era gol.
Mi s-a părut, sau cine știe,
că am văzut
un înger ce se mutase în locul tău
și îi plătea lui Dumnezeu chirie.*

Să dai stele de pomană

*Să nu-ți fie a uitare
că astă seară-i seară mare.
Să dai stele de pomană
că numai munții le
o să-ntindă punțile.
De-o fire fiinde cu torsul de nalbe –
florile dalbe, punțile albe...
...pentru hăul ce asmuță
pune punte sub căruță
și brăduți puiandri-n cruce.
Taci ursitei din răscruce
până und' se dă cucoșu,
să-mi dai zestrea de cuvinte
în ulcele cu vin roșu,
iar în colțul de batistă
ce se dă cu-o înserare
rumenită pe-un colac,*

*nu uita să legi și steaua
pentru drum de om sărac,
că astă seară-i seară mare.*

Tăbliță de lut cu cuneiforme

*Va veni și vremea
înaltă,
când și inima mea se va opri
să mai cioplească din daltă.
Va întreba-o trufașa minte
mirată de tăcere:
„E moartea, e frica?”,
dar inima, în salt de copil
va striga: „Evrice!
Nu-i moarte
și nici frică nu e;
pe aprilul acesta de lut
purtat-am cheia de-nviere,
fără măcar să fi știut
că-i scrisul Lui, cu litere de cuie.”*

Înălțarea Domnului

*Nici până azi de nimeni nu se știe,
de ce apostolii, după plecarea Lui,
se întorceau în lume
cu ochii înzorind a bucurie.
Da, Înălțare-a fost,
încerci să-mi spui,
dar nu și despărțire?
„Cum, nimeni nu a plâns?”
mă-ntreb ca omul prost.
„Plecarea Lui – dezamăgire?!”
îmi suflă-n cuget duhul rău.*

*Mă iartă, Doamne, nici Taborul Tău
nu mi-a fost dat să-l urc cu ucenicii,
de-aceea și-nălțarea Ta o văd
ca prin păienjenișul fricii
de cerul sabaotic, gata de prăpăd.
Lor le-ai lăsat potirul –*

*taboricul ce-și naște propria lui zare —,
dar mie ce-ai putea să-mi dai
când Te desparți de beduinul Tău
la Înălțare,
eu,
rătăcitul, ce-am ajuns atât de greu
abia la poala Muntelui Sinai.*

Hieroglifa spicului

*Nu lacrima,
 ci steaua unghiului mă toarce:
 „Pământ ești
 și în pământ te vei întoarce...”
 Taci, cugete –
 pustiului splendoare de ciulină –
 chiar și din aur buchea de ți-ar fi,
 să nu-ndrăznești să-mi spui
 că lut am fost și-n lut o să reviu,
 că inima-mi
 mai bine eu mi-o știu ;
 tot timpul după chipul Lui –
 în străvezimi – Lumina
 mi-am limpezit-o strecurând pământul,
 iar de-a rămas din el vreun pic,
 e că m-asemăn cu Cuvântul
 ce L-a semnat pe Dumnezeu
 chiar și pe porțile de iad
 cu hieroglifa aplecată-n spic.*

După punct se-ncepe cu literă mare

*Aici îngenunchez pe ale Tale trepte,
cu-amestec de sânge și sudoare:
Cine pe cine se moare
când cele două drepte
ajung întretăierii?
De ce punctul lor – Iscoditorul Învierii –,
cugetătorul ar spune,
că n-ar avea dimensiune?
Și viața lor și viața mea
același scop intersectează,
dar scopul – sâmburul din rază –,
purcesul spre minune –
de ce nu ar avea
dimensiune?
De-aceea mi-este frică
și frica mă desparte
că-s rătăcit și de viață și de lipsa ei
și nu posed
nici propria mea moarte.*

*Îți amintești de strachina cu linte?
Ei n-au știut că gustul ei de var
te ispitește pipărat spre neființă.
Părinte,
de este cu puțință,
învață-mă să cred
că poți să depărtezi acest pahar,
că nu mi-i frică de amărăciune,
ci doar că punctul
nu ar avea dimensiune.
Că dacă e nimicului asemănare,
de unde vom începe cu litera cea mare?*

Toma, geamănul Coroanei de Spini

*Numai Toma în ziua Adormirii,
departe, printre străini,
se certase o noapte întreagă
cu Coroana de Spini:
„Cum n-ai putut măcar pentru-un ceas
să te împarți la dafin sau firii de măslin
și numai ghimpe și țepușă ai rămas?”
„Ușor e să mă cerți,
dar nimeni nu ți-a spus pe față,
de ce nu ți-ai ales o altă seamănă,
tu inimă, ciudat de pădureață,
numai pe mine – Coroana de Spini –
să-ți fiu și mamă și geamănă?”*

*...și am citit, undeva
nu mai știu,
că-n ziua Adormirii,
când stelele musteau în sineliu
aroma,*

*sosi într-un târziu, cu fața arsă,
ca pământul
Apostolul Toma
și a cerut să-i deschidă mormântul.*

*...da-n apocrifă ștearsă
mai deslușim, parcă pe iazul somnului,
că de pe patul plin de crini
plecase Maica Domnului,
și-n locul ei i se-arătă lui Toma
pare-mi-se
Coroana cea de Spini,
ce pentru prima dată, pentru Geamăn,
în locul Preacuratei înflorise.*

Schimbarea la Față

*Slova nu vede, dar e prag văzător,
inima tace – deși e vorbindă vedere –
genunea luminii cum crește în zbor
spre noaptea Luminii
nuntindu-și abisul de luminândă,
când așa de plăpândă
se frângea în foișorul Cinii.*

*...apoi se opri pe Tabor.
Zugravul aduse un nor
cu Moise și cu Ilie,
dar nimeni nu știe
ce încercau să adune,
ca la aritmetică:
lumina văzută plus cea profetică?,
dar numai Ioan, mai altfel ne spune,
că-mprumutând condeiul de grâu spre minune,
când Duhul se-odihnește peste pai*

*în rusalină adiere, precum vântul,
văzându-i nevăzutul,
spori genunea zămislită-n grai:
„Cred că așa
la început era Cuvântul!”*

Pescuirea minunată

*Sălbatic adâncul acela
niciodată nu-l semnase vreun nufăr,
dar a fost o boierească oră de vrajă
când i-a primit pe pescari
cu toată argintăria
zvârcolită pe solzii de pește,
parcă răsfățată în ispite de cufăr,
nebunește
și iarăși căzută în mreajă,
cum spuseră unii –
zbughinde oglinzi din șarpele lunii.*

*...Ioan i-a chemat pe Iacob,
pe ceilalți și pe tatăl lor Zevedeu,
numai Petru, parcă
mâna vâncioasă-i fu arșă
de frânghia năvodului greu,
bătea mătânii (speriat,
îngenunchat în barcă)*

lui Iisus,
 dar cu fața întoarsă
 către corabia cealaltă,
 plină și ea de minune,
 și a strigat,
 cu vocea de spaimă înaltă,
 către Hristos:
 „Pleacă de la mine, Doamne,
 că sunt om păcătos!”
 Ce i s-a arătat nu se spune
 și nici pescarii cu el nu văzură,
 dar Iisus îi făcu semn să tacă din gură,
 apoi, neauzit,
 către îngerul, ce-i ajuta pe pescari,
 trăgând la hamul mrejei doldora de pești:
 „De ce atâta grabă,
 blând l-a certat Iisus,
 tu nu ai auzit când ți-am spus
 ca să le dai o mână de-ajutor,
 dar să te-mbraci în straie pescărești?”

Mă cunoștea neroditor smochinul

*La vamă mi s-a spus
că eu nu sunt eu,
că numele ce-l port
l-ar fi avut
smochinul cel neroditor,
ce s-ar putea să fie viu,
iar eu aș fi cel mort.*

*De peste umăr
mă tălmăcește spinul,
că-n locul meu
fu blestemat smochinul
și doar c-aș semăna cu el:
— „Cine-al putea să-l duplice?”*

*Răcnind, am auzit cum moartea
Îl repeta pe vameș, cu amar.
— „E fals în acte publice?”*

*Așa oricărui s-ar părea,
dacă acest copac nu ar avea
ca scuză – neștiutului de carte,
aici, lângă amprentă,
inițiala crucii Regelui Pescar.”*

Gnosă

*Doar până-aici pot să văd –
mai multe degete decât culorile,
dar cum or fi și celelaltele,
înaltele,
ce ochiului scapă?
Se zice că doar îngerii,
în zi de sărbătoare,
din nuanțele lor se adapă.*

*Doar până aici pot să aud,
ne-ngădui e dincolo țărmul,
dar sunt coloratele sunete,
dincolo de șoapte,
dincolo de tunete...
Cum o fi graiul bradului crud
fulguie în vocală de nea,
sau cum o fi gângurind
prima stea*

*sub alintul de noapte?
Cum de nu pot și eu să aud?*

*Doar până aici...
Mai mult
nici n-aș putea să mai mor
și nici în plus – mai viu decât viu...
De-ajuns mi-s toate, Limpezirea mea,
că milostiv, precum te știu,
eu cred
că pana sentinței ai s-o moi,
la Judecata de Apoi,
în călimara Muntelui Tabor.*

Ca Prutul

*Din necând, din neunde,
nici timpul știind ca să o zică,
stea ce albastru-l urzică
de-i tremură-n unde
hieroglifa din vârful de Vineri,
Săptămâna Mare
începea ca scrisul rândunicilor
în jurul bisericuței de lemn,
unde dormeau puii lor
cu somnul păzit ca și al bunicilor
de ghiocelul sfânt de undelemn.
Pe o masă,
pe Doamne-Doamne L-au pus.
Mama ne ridica de subțiori,
ca la priveghi, bunul rămas din vechime,
să-L mai vedem încă o dată pe Iisus,
cu ochii închiși și fără de glas,
ținut în brațe
de Maica Domnului și flori nicodime.*

*Și azi, ca și-atunci, mă-nfioară
frica fluidă zdrobită cu pleoapa,
când răniile îi dasem sărutul,
din coasta Lui a început să curgă
și sângele și apa,
încet,
tot mai încet,
ca Prutul...*

Pomul lui Lazăr

*... iar Lazăr, înaintea dis-de-dimineții,
 (când roza pădureață în rouă era crudă)
 după rânduiala talmudă,
 a mers și el să-și scrie în pământ
 un copac
 numit Pomul Vieții
 ca legământ al nașterii.
 Legenda spune că Adam,
 după ce a mușcat
 din frupta cunoașterii,
 s-a îndreptat cu fuga mărunță
 spre Pomul Vieții cu frunza de nuntă,
 dar n-a mai ajuns, că îngerii,
 către seară, i-au fugărit
 până în valea plângerii.
 Se spune în cartea Bereșit
 că-ntoarcerea spre raiul pierdut
 e să plantezi un pom anume
 al nunții sau vieții*

*care-ți va fi podeș cerut
spre cealaltă lume.
Așa făcu și Lazăr,
un cedru zvelt plantă printre știubeie;
credeai că-i o fecioară
care se roagă
lângă-al stâncii chivot,
acolo lângă șipot,
unde se-oprește luna
isopului aghiazma să i-o beie.*

Cele zece fecioare

*Toate zece stăteau la poartă
pe banca bătrânului tei;
cinci înțelepte și cinci nebune,
dar toate aveau în candela lor
galben amurg de ulei.
A mea era spartă.
Am zis uneia:
„Spune-mi și mie de unde ia
omul târziu Mirelui semnul
de mugur ursitor
ce-aprinde slovei sacre untdelemnul?”
La punți și pripoare
cuvintelor fecioare
le-am fost cerșetor.
Cu vorbele pe năsălie:
„Uscat răspuns mă văduie;
Dați-mi și mie
o creangă din luceafăr
adâncul să-mi tămăduie.”*

„Ți-e candela plesnită lângă toartă”,
 cele nebune îmi grăiră.
 „Nu vezi că fața ei e spartă?”
 Iar cele înțelepte
 răspunsu-mi-au privindu-mă sus,
 ca niște ciori pe care ciocul le
 toacă din melița de os:
 „Sărăntocule,
 pleacă!”, dar nu am plecat.
 Țineam candela uite așa,
 ca vârful de munte un schit,
 ca steaua cu norul în taler,
 privind candela
 ca pe-o covată de pâine,
 trebuie să fie și vreun mâine
 care nu mă știe,
 parcă simt miezul nopții
 pe inima-mi toiagă,
 cum hematie cu hematie
 se leagă
 în candela crăpată.

*Când a venit Mirele,
stăteam deoparte
și candela de lacrimi
aproape se umpluse.
Și nu mai știu, dar parcă îmi păru
că Mirele turnă
dintr-un luceafăr untdelemn,
iar întorcându-se din nou, îmi face semn:
„Hai, intră și tu.”*

La frângerea pâinii

...dar nu de greutate,
 la amiază,
 spicul de grâu
 se apleacă argilei
 și nici de povara de rază
 a minutarului.
 Nimeni nu i-a zămislit
 cunoașterii
 clipa ce și-o clipește cântarului
 când către tină își coboară
 genele de fecioară.
 Ce face atunci – se închină?
 Au e răpită în note înalte de cleștar
 nașterii de lumină?
 „... poate fi, poate fi...”
 peste umăr șoptește duhul din glie
 zvârlind până la cer,
 din crengile singuraticului păr –
 o ciocârlie.

*Apoi tace
 ca sâmburele morții în gutuie.
 „... o, nu e! o, nu e!”,
 în cele din urmă duhul
 și-a desfoiat pergamentul,
 văzduhul.
 „O, nu-i! ... descâlță-te întâi
 ca să-mi citești bucoavna de țărână
 cu-atingere sfioasă de călcâi,
 ca umbra scuturată pe obraz.
 Nu cizme, nu copite, ci-ascultă:
 Spicul își pleacă într-o parte capul
 să audă nevăzute stele în amiază
 vibrându-și lacrima-n amar ca roua.”
 Era la ora a noua,
 dar vorba e ascunsă de norod,
 că nu e sunet, ci frământ lumini
 ce-a mai rămas de la potirul Cinii
 când spicul de grâu
 îi sluja cu al inimii rod.
 Numai în clopotnița paiului*

*mai pâlpâiau grelele,
pe care le desferică
stelele,
noptilor noastre zicu-le.
Spicule,
când bobului dai formă
și-l faci biserică,
Mirelui care te aduce
să-i amintești că ne-am cunoscut
la frângerea Pâinii
pe cruce.*

